THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 858 Kalamazoo Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman Street, S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 9 MAY 15, 1926 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

MOONLIGHT-REVERIES

> And God made the two great lights . . . . and the lesser light to rule the night.
> —Gen. 1:16.
>
> And God said, ... and let them be for signs. —Gen. 1:14.

How marvelous in its beauty is the night!

How full of speech and utterance of knowledge to him who in God's light sees the light!

How comforting is its instruction for the pilgrim child of God, passing thru a night of sin and suffering and death on to the eternal morning in God's everlasting tabernacle!

I do not mean the dark and wild and dreadful night, when the furious tempest rages and the wild wind howls and the storm-swept waves roar and the fiercely driven clouds, like panic-stricken demons chase one another thru the dark sky; when the floods rush agitatedly and the sea groans mournfully and the woods moan plaintively and all creation wails . . . .

In such a night I fear . . . .

It is the night of terror.

It fills the heart with dreadful apprehension of approaching judgment; it speaks of creation's bondage in corruption, of evil and pain, of suffering and grief, of the creature as it tore itself loose from the heart of its Creator and is now restlessly driven about, seeking peace and finding none, terror-stricken and chased as by an overpowering fear; of wrath revealed from heaven and impending destruction. . . .

I mean the still and deep night. . . .

The night of profound peace.

When all creation slumbers . . . .

When just a mere breath of a breeze breathes thru the still woods. . . .

When only a slightly dimpling ripple runs playfully over the surface of the lake. . . .

When high in the deep heavens glides the moon, flooding the landscape with her kindly pale light, daubing the woods with a thousand splotches of twinkling silver, and splashing a sparkling path across the rippled lake. . . .

When all is at rest. . . .

And the creature just waits for the morning. . . .

How beautiful is then the night!

Silent speech the queen of the night mingles with the silvery beams she pours forth into the darkness.

For God said: Let them be for signs.

Not only to rule the day is the sun set in the heavens, and not only as queen of the night rides the moon along her path in the firmament, and not simply to serve as lights in the darkness do the stars sparkle like angel's jewelry in the darkened sky.

For God said, that they should also be for signs.

And as signs they speak. For "the heavens declare the glory of God and the firmament sheweth His handiwork. Day unto day uttereth speech and night unto night showeth knowledge. There is no speech nor language where their voice is not heard!"

They testify in their own realm of things earthly and temporal. But they also witness of things heavenly and eternal. For the Lord God, whose counsel shall stand and who accomplishes all His good pleasure, who knows and declares all things from the beginning, wrote as with His finger in all this symbol-language of creation not only of the glory of His name, the power of His might and the unsearchable riches of His wisdom, but also of the wonder of His counsel and the glory of His Kingdom and the beauty of His covenant.

And because of this, the earthly is the image of the heavenly, in the temporal there is a picture of the eternal, the natural is symbol of the spiritual.

True, a silent speech they utter.

Their language will never be truly understood by the natural man, whose sphere is the earthly in separation

from the heavenly, who loves the darkness rather than the light, who despises God's Word and never understood that also this light, shining from all the works of God's hands, is to be seen only in God's light.

But speech of God it is nevertheless, wonderful to him who has eyes to see and ears to hear....

For signs they are.

The greater light by day and the lesser light by night.

And every night the queen of the heavens pours her silvery speech into the silent darkness.

Shewing knowledge!

A sign in the darkness is the moon in the heavens.

Smiling kindly she whispers: "Fear not, for the darkness of the night is but a passing shadow!"

For is not her mellow light a reflection of the glory of the sun? What does the moon do but catch some of the sun's golden glory, change it into her own silver beauty, and pour it into the night? Does she, then, not witness, that even though the sun sank into oblivion below the western horizon, and though its glad rays do not for the moment brighten my path, yet its glory still exists and its brightness is not diminished?....

When the sun does not shine on my earthly habitation and the darkness of night is spread over my dwelling, from the high heavens the queen of the night pours forth the testimony: "The golden ruler of the day still is and shines where I am!

And she thus witnesses that the night is but a shadow....

Not like that first horrible darkness is the night, when the earth was still waste and void and darkness was upon the face of the deep. For, then there was no light in all the awful void of chaos.

But a mere shadow of turning, a shadow in the very midst of a flood of light poured into all the wide expanse of the universe.

A beautiful picture this of the path of God's children in the world.

For pilgrims thru the night are the children of God, the sojourners to Zion, the seekers of the City of God.

And how dark the night can seem thru which they pass on to the light eternal! How dark often the night of sin, when floods of guilt and iniquity roll over our soul and it seems as if we could never be delivered from so great a death! What awful night of corruption there still seems to be in the dark recesses of our heart, when ever new and hitherto unknown darknesses and shadows of death and pollution seem to arise from that hidden source! What night of pain and suffering and agony of body and soul is the lot of God's pilgrim-children when it is with them as with Asaph of old and their chastisement is there every morning. What darkness of sorrow and grief often overwhelms the soul! What night of reproach and shame, of cruel mockery and enmity they pass thru when the enemy raves and furiously attacks for Christ's sake and persecution is their lot in the world....

And presently....

The night of death yawns threateningly from the dark and dreary prison of the grave....

How dreadful would seem that night!

Has the Sun of light and life and joy disappeared forever when it sank from view in Paradise the First? Has its glory been extinguished never to appear again?

God forbid!

The moon in the heavens whispers into the silent night of nature, that the sun is still there though for the moment you see it not....

The earthy is image of the heavenly.

For the Sun of Life is still there even though with sadness of heart you remember its setting in Eden's Garden.

Pilgrim, your night of sin and guilt and sorrow and grief, of reproach and shame and tribulation is but for a while....

A passing shadow!

Fear not! O, pilgrim of the night, for your light shines. There is a silvery path across your night, reflected from the Sun of Righteousness....

It shines still, though you see it not.

Be not afraid!

How beautiful is the moonlit night!

For a sign is the moon.

Harbinger of the coming morning!

Does not she witness that the sun, though disappeared and hid from view in the present night, will rise again with new glory and brighter gold and break the morning of a new day thru the darkness of the eastern sky presently?....

Does not her presence reconcile me with and comfort me in the night, when she assures me of the coming dawn?

Speech from the night for you, pilgrim to Zion!

Oh, surely, the night in nature is also symbol of another night, where the light shall shine nevermore and the sun shall never rise, the night of everlasting sorrow and pain and darkness and moaning and wailing and gnashing of teeth. The fierce night, full of tempest and disturbancc, full of moaning and groaning, the night when the sun itself is darkened and the moon appears as blood and the very stars drop out of the deep of heaven, that night is a sign and symbol of the everlasting night prepared for those that love the darkness rather than light because their works are evil....

Fierce and full of terror can be the night of nature....

Fiercer and more terrible will be that everlasting night of the wrath of God!

But such is not the night of Zion's pilgrim.

His is the moonlit night.

And that night speaks of the coming morning.

For the queen of the night witnesses of the approach of the bridegroom of the morning.

The Sun of life and joy and righteousness set, indeed, in the garden of Eden. And darkness spread. Darkness of sin and guilt and sorrow and grief and pain and affliction.

And for a time we wander thru the darkness, longing for the light of day.

But the morning is approaching.

For the Sun of righteousness is there. He once appeared. He was humiliated. He suffered. He died. He disappeared from view in the awful darkness of His cross. But He appeared again, glorious, full of life and grace; and again He left and disappeared from view. For a while we see Him not. But He left us His sure Word and promise, His light in the night. And it assures us in the midst of night that presently the Sun of righteousness shall rise once more, in unknown glory and beauty, never to set again, to dissipate all the clouds and shadows of suffering and grief, of sin and corruption and death, and to lighten our day with the light of God in His eternal tabernacle....

Fear not, O, pilgrim!

Yours is the beauty of the moonlit night!

The night of your affliction is but for a moment, a passing shadow.

The morning comes! The day eternal, full of life and light and joy and covenant-friendship.

For there shall be no night there.

Be of good cheer!

March on!

H. H.

DE ZWARTE PLEK

En moet dat nu altoos zoo blijven, Heer,
tot aan mijner dagen end, —
die zwarte plek, diep in mijn hart,
die Gij, en Gij alleen, kent?

Mijn leven lijkt zoo vlekkeloos
naar d' uiterlijken schijn;
maar diep daarbinnen, daar is het boos
en van nature onrein.

Wel gaf ik dat heele harte aan U
en keerdet Gij het om,
maar diep daarbinnen — die zwarte plek —
bezoedelt mijn heiligdom.

Ik wil het wel niet, ik wil het wel niet, —
en ik denk en ik doe het toch!
Was mijne bekeering tot U, o Heer,
slechts ijdel zelfbedrog.

Maar ook anderen klagen, beet'ren dan ik,
van dat diep verholen zeer....
O, die zwarte plek, o die zwarte plek
in Uw heiligste dienaren, Heer! —

CONFLICT ONVERMIJDELIJK

Uit ons vorig artikel: "Het standpunt van Dr. J. G. Geelkerken," werd ons duidelijk, dat, althans naar de voorstelling van de Redactie van *Woord en Geest*, de Gereformeerden in Nederland zich op tweeërlei wijze trachten te kwijten van hunne universeele cultuur-taak. Daarom, zeiden we, kon het conflict tusschen Geelkerken en de Gereformeerde Kerken van Nederland niet uitblijven. De botsing moest komen. Dit beloofden we nog nader te zullen aantoonen. Doen we zulks thans door aanhalingen uit Dr. Geelkerken's hoofdartikel: "Confessionalisme," voorkomende in *Woord en Geest*, 6 — 27 Nov., 1925:

"Het is naar aanleiding van de quaestie-Geelkerken, dat ik iets zeggen wil over het doodelijk kwaad, dat als opschrift boven deze verhandeling staat: over confessionalisme.

"Naar mijne overtuiging toch, gaat het in deze quaestie niet, gelijk men wil beweren, eenerzijds over de aanranding, anderzijds over handhaving van het Schriftgezag, maar is hier in 't spel de stille voortwoekering van een kwaad, dat ik niet beter dan met den bovengenoemden naam weet aan te duiden en waartegen ik mij gedrongen gevoel een waarschuwend woord te spreken.

"Ik ben mij bewust, dat het een gewaagde onderneming is.

"Vooreerst is het moeilijk om zulk een gecompliceerd verschijnsel als het confessionalisme te ontleden. Ik weet vooruit dat ik daarin slechts gebrekkig slagen zal. Maar ten tweede wil ik over dit verschijnsel spreken niet in het afgetrokkene, maar in verband met onzen eigen tijd.

"Hoe noodzakelijk toch is het, om zijn eigen tijd te onderscheiden, maar ook hoe moeilijk. Hoe moeilijk reeds om critisch te staan tegenover zichzelf; nog moeilijker om critisch te staan tegenover zijn eigen tijd; het moeilijkst om critisch te staan tegenover zijn eigen kring. En toch — hoe noodzakelijk.

"Want wat baat het ons, of wij al groote figuren uit de kerkgeschiedenis als Luther en Calvijn, die op een grooten afstand van ons staan in het perspectief der historie, als waarheidsgetuigen weten te eeren, indien wij den tijd waarin wij leven, niet weten te onderscheiden? Ook wij, wij die thans leven, zullen eenmaal staan voor den rechterstoel van Christus en daarom is het noodig, dat wij nu, nu in onzen tijd, kunnen onderscheiden wat uit den Geest van God is en wat uit den vader der leugen.

"Gemakkelijk is het en nietszeggend, als eenmaal onze gedachtenwereld gevormd is door de overweldigende macht der traditie, in wier hand onze ziel is als het leem in de hand van den pottenbakker, om dan bij het licht van de uitkomst der historie, b.v. te zeggen: de kerk van het einde der vijftiende eeuw dwaalde grootelijks. — —

"Zeker is het, dat de Farizeërs in Jezus dagen de groote profeten van vroeger eeuwen als groote Godsmannen hebben geëerd; nochtans waren ze blind en konden in hunne dagen leugen en waarheid niet onderscheiden.

"Hoe moeilijk is het zijn eigen tijd te onderscheiden,

maar ook hoe noodzakelijk; het allernoodzakelijkst voor hen, op wien de vreeselijke verantwoordelijkheid rust, om in critieke tijden als de onze leiding te geven.

"Dan is het reeds iets, als men een dreigend gevaar vermoedt, ook al ziet men het nog niet klaar; dan kan men ten minste uitkijken en op zijn hoede zijn, waken en bidden.

"Welnu, daar ik van meening ben, dat het gevaar voor confessionalisme in onzen tijd, en in 't bijzonder in onze Gereformeerde kringen, niet denkbeeldig is, meen ik ook, dat ik er iets van zeggen moet."

Hieruit blijkt, dat Dr. Geelkerken de actie in de Gereformeerde kerken tegen hem wil verklaren uit confessionalisme.

"Doch wat is confessionalisme?

"De uitgang — isme duidt aan een op de spits drijven van de idee die in het grondwoord uitgedrukt is. Confessionalisme alzoo is een op de spits drijven van de waarde der confessie en een uiteraard daarmede gepaard gaande scheeve en valsche waardeering van hare beteekenis." Onder confessie verstaat hij dan niet slechts het geheel der belijdenisschriften, maar ook het geheel "van leervoorstellingen, die een kerk in haar dogmatiek verwerkt en tot eenheid brengt en die zij, als de heilige erfenis van haar verleden, ijverzuchtig bewaart."

"Gaat nu het kwaad van het confessionalisme zich openbaren, dan krijgen wij te doen met een op de spits drijven van de beteekenis dezer theologische erfenis, waaruit dan weer allerlei ander kwaad voortspruit." Dit kwaad kan natuurlijk in onderscheiden graad en mate van uitbreiding voorkomen; maar Geelkerken wenscht hier alleen te wijzen op het fatale van dit kwaad, als het zijn culminatiepunt bereikt.

"Misschien zal iemand zeggen, dat het overbodig is om binnen den kring der Gereformeerde kerken te waarschuwen voor overschatting van de waarde der belijdenisschriften en tot staving van die bewering meenen te kunnen volstaan met eene verwijzing naar art. 7 der Ned. Geloofsbelijdenis." Doch Geelkerken is van een ander gevoelen. Zullen we aan het gevaar van confessionalisme ontkomen, zegt hij, dan moeten we bedenken, dat de waarde van de belijdenisschriften slechts betrekkelijk is, en wij moeten een critisch standpunt tegenover zulke geschriften aannemen. En met het oog daarop biedt hij vier punten ter overweging aan.

"1e. In 't algemeen moet worden opgemerkt, dat alle dogmatische formuleeringen van de Goddelijke mysteriën lijden aan eenzijdigheid en onvolledigheid. Men slaagt er niet in, om de Goddelijke waarheid volledig in zijn formule te vatten." Dus kan men het "theologisch denken met betrekking tot zulk een punt" niet voor afgesloten verklaren.

"2e. De formuleeringen dragen meestal, zoo niet altijd, een sterk historisch karakter. Zij zijn georiënteerd aan een bepaald punt, van waaruit zij verstaan willen worden, of ze zijn ontstaan onder den invloed van een of anderen controvers, waardoor de wijze van formuleering en de woordkeus beheerscht werd. Ze hebben dan een bepaalde polemische spits en een eigen accent. Dit moet in het oog gehouden, wil men ze verstaan. Men moet de belijdenisschriften lezen door den bril van de historie. Hieruit volgt, dat al zulke relatief-historische waarde hebben en zich eenvoudig niet leenen om verheven te worden tot absolute waarheidsnormen, geschikt voor alle tijden en volken." — —

"3e. In tijden van hernieuwd geestelijk leven heeft de kerk soms geweldig moeten reageeren tegen diep ingewortelde misstanden. Zij stelde daartegen een correctief. Maar — en dit geldt van elk correctief — zal het de gewenschte uitwerking hebben, dan moet het overdrijven. Het moet een sterk overwicht geven om het evenwicht weer te herstellen. De nood van het oogenblik brengt met zich, dat men onwillekeurig meer zegt en meer doet, dan op den duur te verantwoorden zou zijn. Het springt echter in 't oog, dat het dwaasheid zou zijn om de excessen van het correctief, alleen uit zucht om aan de historie trouw te blijven, te gaan systematiseeren, en ze den menschen als Goddelijke waarheid te leeren of als Goddelijken eisch voor te houden." Men moet daarom in de prediking de spreekwijze der H. Schrift gebruiken, en niet altijd maar weer de terminologie "van een uit het spoor geraakte geloofsleer." — —

"4e. Voorts komt in overweging de vraag naar de waardeering van den schoolsch-dogmatischen arbeid in vroeger eeuw aan de belijdenis der kerk ten koste gelegd. Moeten de vruchten van dien arbeid — zonder critiek aan vaard?" Geelkerken ontkent zulks. "De nuchtere beschouwer," zegt hij, "moet achter sommige van die leervoorstellingen — die van de hooge scholen hun weg naar de kansels vonden en vandaar naar de gemeente — als lijdende aan eenzijdigheid, onvolledigheid of voorbarigheid, wel eens een vraagteeken zetten." Hiervan geeft hij ons dan het volgende voorbeeld:

"Een staaltje van voorbarige dogmatische formuleering is de voorstelling van de wijze, waarop wij in zonde ontvangen en geboren worden. De voorstelling is deze: Naar creationistische opvatting schept God telkens de ziel van elk mensch, die staat geboren te worden. Deze ziel, rein uit Gods hand gekomen en part noch deel hebbende aan Adams zonde, wordt nochtans in Adam schuldig gerekend. Nu onttrekt God, als rechter, haar de oorspronkelijke gerechtigheid, waarna dan die aldus verminkte ziel in verband wordt gebracht met het embryo in den moederschoot. Alzoo worden wij allen in zonden ontvangen en geboren. Begrepen? Het is zoo klaar als het zonlicht.

"Dit lorrig uitvindsel kan men dan ook nog wetenschappelijk-theologisch combineeren met het ontzettende 'decretum horrible' van Calvijn. Dan wordt het eerst recht verschrikkelijk. Zulke afschuwelijke gedachtespinsels van een verfoeilijke stelselzucht moeten dan de zielen uitdrijven tot verheerlijking van Gods souvereine vrijmacht. 't Is fraai."

Het confessionalisme nu bestaat hierin, dat "het menschelijk-feilbare en -onvolledige wordt verheven tot absolute waarheidsnorm." Zulks geschiedt speciaal in tijden

van geestelijke inzinking. Dan krijgt men het valsch absolute; "het noodlottige valsch-absolute. dat alle levensbeweging verstikt en doodt." "Dit confessionalisme nu, dat den Geest mist, voelt de nieuwe levensritselingen in de kerk, — vrucht van de werking van 's Heeren Geest, die bij vernieuwing tot haar uitgaat — als eene bedreiging van haar bestaan, disqualificeert ze als aanslagen op de waarheid, en gaat er ten slotte, uit zucht naar zelfbehoud, een wanhopigen strijd tegen voeren.

Het begint met overal de nieuw opkomende levensbewegingen zooveel mogelijk te onderdrukken; bij verharding gaat het voort om zich hardnekkig tegen den Geest te verzetten en volbrengt zijn loop ten slotte in het ontzettend einde van den Geest te lasteren en Christus te kruisigen in den naam des Heeren."

Men lette er op, dat Geelkerken zijnen tegenstanders onder de Gereformeerden feitelijk wil doen gevoelen, dat zij aan dit gevaar van confessionalisme bloot staan, zij het dan ook, dat dit kwaad in hun geval zijn toppunt nog niet heeft bereikt.

Verder werpt hij dan een blik in den spiegel der historie.

"Ik wijs eerst op het conflict tusschen Christus en de farizeërs, de confessionalisten van hun tijd, en daarna op de geweldige crisis, die de kerk in Europa heeft doorgemaakt in de zestiende eeuw.

"Eerst dan het conflict tusschen Christus en de farizeërs.

"Als wij met onze gedachten in dat conflict indringen grijpt ontzetting ons aan.

"Hoe kwam het dan toch, dat deze groep van Israël, die in haar beste tijden zooveel mooi werk gedaan heeft, die in hachelijke tijdsgewrichten Israëls kern en steunsel was, — hoe kwam het toch, dat juist deze groep, als geheel genomen, althans in haar voornaamste vertegenwoordigers en woordvoerders, Christus zoo bitter heeft gehaat en ten slotte heeft gekruisigd?

"Hoe is zoo iets mogelijk geweest? Wat zijn we dan toch voor menschen?!

"Het is dus mogelijk om te zweren bij wet en profeten, — en toch den Vervuller van wet en profeten te verwerpen; — ijverig wet en profeten te onderzoeken, — en toch Hem, wiens beeld daarin geteekend staat, bij Zijne verschijning niet alleen niet te herkennen, maar zelfs te haten; — om getrouw naar heilige voorschriften te leven en toch absoluut verwerpelijk voor God te zijn; — om in eigen schatting trouwe waarheidsgetuigen te zijn en den grooten Waarheidsgetuige tot een bloedgetuige te maken; — om te meenen bij het licht der Schrift en van de beste Schriftuitlegging te wandelen en toch stekeblind te zijn; — om al biddend en bijbellezend en getrouw zijn godsdienstplichten betrachtend en in dat alles bestendig volhardend, ten slotte te vallen in de zonde tegen den Heiligen Geest. Dat zoo iets ontzettends mogelijk is, leert ons het voorbeeld van farizeërs en schriftgeleerden. —

"Maar wat zijn we dan voor menschen? Zijn wij dan zóó arglistig, zóó doodelijk? Kan de satan dan zulk een gruwelijk spel met ons spelen, dat hij ons, tot helschen spot van zijn daemonen, kan uitdossen en laten poseeren als waarheidsgetuigen, terwijl we zijn leugenprofeten zijn, die duizenden op een dwaalspoor brengen?

"Moeten we niet in zielsangst tot Christus vluchten, smeekend: Heer, open onze oogen; Heer, verlos van den booze; verlos ons van ons zelf?"

Dan beschrijft hij dat conflict nader; eerst, zooals de Farizeërs het zagen in hunne verblindheid, vervolgens, zooals de Schrift het ons laat zien.

"Wij laten ze dus voor een oogenblik het masker, dat Christus hen afgerukt heeft; en wie treden nu voor ons? — laat ons niet schrikken, — of moet ik zeggen laat ons schrikken n.l. voor ons zelf — het, in hun eigen schatting, beste en trouwste deel van het Joodsche volk. —

"Deze menschen belijden contact te hebben met den hemel. 'Wij hebben een Vader, n.l. God,' zeggen zij. —

"Heerlijke geloofstaal, zou men kunnen zeggen. Hedendaagsch zouden misschien velen beweren, dat men dat moest zeggen 'uit den aard der liefde.'

"Wat hun voorts ook nog bijzonder siert, is hun zin vóór de historie. — — Zij hebben dan ook met moeizamen volhardenden arbeid, gedurende vele geslachten, mooi werk geleverd. Zij hebben in het midden van het Joodsche volk een vaste kern gevormd met vaste begrippen, vaste beginsels en vaste levens-usantiën; naar alle zijden scherp afgegrensd tegenover het Hellenisme."

Zij zijn het beste en trouwste deel van het Joodsche volk. Dat zijn zij zich ook opperbest bewust. Evenwel schrijven zij dit toch ook toe aan Gods genade. Men moet hun nederigen zin prijzen.

"Maar ziet, nu treedt daar eensklaps op die zoogenaamde profeet van Nazareth, Jezus de zoon van Jozef; een man uit het volk, niet in hunne scholen gevormd; eigenlijk nergens gevormd; een man zonder wettig ambt en zonder ambtsgewaad; maar — en dat moet tegen wil en dank worden toegegeven — een man met buitengewone gaven en krachten.

"Hun oordeel over Jezus is spoedig gereed. Deze mensch dreigt af te breken, wat zij met volhardende inspanning gebouwd hebben, hij ontbindt wet en profeten; hij is een volksleider; hij moet sterven. — —

"Uitstel van handelen is ten slotte niet meer geraden; want Jezus wordt staatsgevaarlijk. De domme menigte, die zich vergaapt aan zijne wonderen — en wie weet, de duivel steekt misschien achter die wonderen —, de domme menigte, die geen oog heeft voor de geestelijke belangen, raakt hoe langer hoe meer voor hem in geestdrift en gaat zijne verheffing eischen. Zelfs Jeruzalem, hun bolwerk, komt onder zijn invloed. Straks zullen de Romeinen hen van rebellie beschuldigen en hun laatste restje hunner zelfstandigheid rooven. Het is dus nut, dat één voor het volk sterve en niet het geheele volk verloren ga. Jezus' doodvonnis is dus geteekend.

Maar hoe hem in handen te krijgen? Dat is niet gemakkelijk. — Doch daar daagt hulp van een zijde, waarvan zij het niet verwacht hadden. Judas komt zich aanbieden om zijn meester te verraden. Hoewel ongaarne, maken zij van die gelegenheid gebruik. Zij moeten; de

nood dringt. De koop wordt gesloten. Zij nemen Jezus gevangen, zij kruisigen hem in den naam des Heeren, zij hebben hun 'heiligen' strijd gewonnen.

"Want het was toch immers een heilige strijd en geen ontzettende misgreep. Het was toch een heilige strijd, schoon ontsierd door dat verbond met Judas. — Dat was hunne voorstelling."

Doch in de werkelijkheid was het heel anders. Zij waren uit den vader den duivel, en wilden de begeerten huns vaders doen. "En omdat er bij hen geen contact met den hemel was, daarom zat er in hun hart een verkeerde op den troon, hun eigen Ik; en dat ik — want er is in dat geval geen andere mogelijkheid — onder de inspiratie van den duivel.

"En omdat in hun hart het eigen Ik op den troon zat, daarom was heel hun religie valsch, geveinsd en onwaarachtig. Daarom was hun trouw aan de historie niets anders dan een bedekt zoeken van eigen eer; daarom ontaarde hun ijver in fanatisme; daarom was hun strijd tegen Christus niet anders dan eene angstige en wanhopige handhaving van zichzelf tegen elken prijs; daarom haatten zij Christus, — stonden zij den H. Geest tegen en eindigden met den Geest te lasteren en Christus te kruisigen. Daarom was hun verbond met Judas — karakteristieke openbaring van hun innerlijk verdorven leven en het type van het verbond tusschen het valsch profetisme en den geest der wereld.

"Dit verbond heeft zich historisch herhaald in de crisis der 16e eeuw.

"Wie hebben toenmaals, als waarheidsgetuigen en waarheidsverdedigers, de deftige èn, laat ons niet vergeten, de veilige — vooral de veilige — zetels ingenomen van de rechtbanken der inquisitie? Wie hebben deze duivelsuitvinding met haar duivelstuig gesierd met den eernaam van 'heilige officie'?

"Wie hebben toen de schavotten opgericht en de martelvuren gestookt en in naam van 'heilige' beginselen hun hart verhard tegen de waarheid? —

"Laat ons niet zeggen: dat hebben de toenmalige Roomschen gedaan....

"Neen, — dat hebben wij gedaan, wij menschen. Want die dat toen deden, waren menschen van gelijke beweging als wij. En zij deden dàt als kerk. —

"Als confessionalistische kerk, 'die slechts contact had met de historie — en niet meer met den hemel. — De confessionalistische kerk, die begint met de profetiën te verachten, den Geest te blusschen, het nieuwe ontluikende leven te verstikken en eindigt den Geest te lasteren en Christus te kruisigen in zijne heiligen, — maakte de echte waarheidsgetuigen tot bloedgetuigen'."

Dus schetst Dr. Geelkerken in termen van het Farizeisme het *confessionalisme*. In aangrijpende taal wijst hij op het ontzettend gevaar, dat — volgens zijne voorstelling altijd — vooral zijn tegenstanders onder de Gereformeerden in Nederland bedreigt. Want dat is de strekking van deze verhandeling. De quaestie-Geelkerken zou haar oorzaak hebben in de voortwoekering van het kwaad van het confessionalisme. Op zijn standpunt kon het conflict tusschen hem en de Gereformeerde kerken dus onmogelijk uitblijven.

Hoe dit geschil toch het gezag der Schrift raakt, zien we de volgende keer.

H. D.

N. B. In ons vorig artikel: "Het standpunt van Dr. Geelkerken," is in de eerste paragraaf een volzin uitgevallen, tusschen de volzinnen: "Doch van Dr. Geelkerken zelf hadden we nimmer veel gelezen"; en: "En daaruit meenen we te kunnen opmaken," enz. De uitgevallen volzin luidt: "Daarom hebben we ons zijne eigene geschriften aangeschaft." — H. D.

VRAGEN

Een enkel woord aan vragers van vragen.

Gelijk wij meer dan eens hebben betuigd, zijn we altijd bereid, om op belangrijke vragen een antwoord te zoeken. Men bedenke echter, dat wij in den laatsten tijd zeer vele vragen hebben ontvangen, die we maar niet eventjes in een paar nummers kunnen beantwoorden. Onze ruimte voor dit doel is natuurlijk tamelijk beperkt; doch wij moeten verder ook rekening houden met het karakter en de proportie der stukken. Men houde dit voor de aandacht, vooral als het antwoord soms wat lang op zich laat wachten.

Verder willen we er de aandacht even op vestigen, dat het niet zoo zelden gebeurt, dat verschillende personen, op verscheidene tijden, en meestal op ietwat onderscheidene wijzen, ons vragen stellen, die we feitelijk reeds beantwoord hebben. In zulke gevallen verwijzen we natuurlijk, tenzij de omstandigheden herhaling eischen, naar het reeds gegeven antwoord. Dit geldt speciaal van zulk vragen, die, al verschilt de vorm van inkleeding, feitelijk identisch zijn met de kwesties vervat in de bekende *drie punten* der Synode. Het gaat niet aan, om eventjes in een kort antwoord op een vraag, en dan telkens weer, te herhalen, wat we in betrekkelijk lange artikelenreeksen behandelden.

Voorts zij nogmaals gezegd, dat we alleen vragen van persoonlijken intiemen aard in een afzonderlijk schrijven zullen beantwoorden; doch dat alle belangrijke kwesties van eene meer algemeene strekking in ons blad zullen behandeld worden; opdat meerderen leering mogen hebben.

En eindelijk, men vrage vrij.

Ditmaal beantwoorden we de *eerste* van de vragen ons toegezonden door Br. G. V. van R. C. Zij luidt als volgt:

"Wordt Gods liefde niet bewezen aan de verworpenen, als ze de prediking des Woords mogen hooren?"

Deze vraag raaks rechtstreeks het eigenlijke puntje in het eerste van de welbekende *drie punten*. Wij verwijzen den vrager dan ook naar onze artikelen: "Het puntje in het eerste punt," S. B., April, '25; "Genade bewezen aan verworpenen," idem, Mei, 25; "Het hoofdbewijs voor 't puntje," idem, Juni, '25; en: "Nog een populair bewijs,"

idem, Juli, '25. Breeder dan we het daar gedaan hebben, kunnen we hier op deze zaak niet ingaan.

Men lette er nog op, dat *liefde* en *genade* in verband met de prediking des Woords feitelijk identische begrippen zijn. Hetzelfde geldt van de begrippen: *Evangelie* en *Woord Gods*. Wat dus blijft, is de vraag, of God ook aan de verworpenen onder de hoorders van het Evangelie genade schenkt. Indien ja, dan moet die wel de genade in Christus Jezus zijn, m. a. w., de zaligmakende genade; want van eene andere genade is er in het Evangelie zeker geen sprake. Dat God nu zijne zaligmakende genade in Christus zou *bewijzen* aan verworpenen, wordt door allen ontkend, die nog aan eene verwerping vasthouden. Dat spreekt ook wel vanzelf: begenadiging en verwerping sluiten elkander wederkeerig buiten. Doch de Semi-Pelagianen meenen, dat God zijne genade in Christus aan allen aanbiedt; die dat aanbod aanvaarden, ontvangen dan natuurlijk genade, en die het afwijzen, niet. Dan hangt het zalig worden eenvoudig van 's menschen vrijen wil af. Eene eigenlijke verwerping van eeuwigheid kan er dan niet zijn. Wilt ge daar echter wel aan vasthouden, dan kan er van eene begenadiging van een verworpene geen sprake zijn. Komt deze in aanraking met het Woord, dan verzet hij zich tegen den eisch daarvan, en verhardt zich daardoor. De kennisse van Gods Woord wordt hem eene reuke des doods ten doode. Zij beneemt hem alle verontschuldiging voor God. Hij zal mede naar de mate zijner kennis en verlichting veroordeeld worden. Hij ontvangt vele slagen; meer dan degenen, die den weg niet geweten hebben. Naar zijne eigene mate geldt van hem, wat Jezus zegt van Judas, namelijk: dien mensch ware het goed geweest, indien hij niet geboren ware geweest.

Wij beantwoorden thans ook de *eerste* van de vragen ons toegezonden door Br. W. G. te G. R. M. Deze vraag betreft de mogelijkheid van Christus' val. De mensch, Adam, kon vallen, en viel. Christus viel niet; maar zou Hij hebben kunnen vallen? Dat is de vraag. En op die vraag is vrij dikwijls geantwoord: "Van des menschen zijde beschouwd, ja dan kon ook Christus vallen, dan kon ook de menschelijke natuur in Christus vallen." Het is juist met het oog op dergelijke antwoorden, dat Br. G. thans ons deze vraag voorlegt. Hij zelf is van gevoelen, dat Christus onmogelijk zou hebben kunnen vallen; omdat Hij de Zone Gods was.

Dat nu is ook onze overtuiging. De fout van het dikwijls gegeven antwoord ligt hierin, dat men persoon en natuur verwart. Adam en Christus bezaten wel beide onze menschelijke natuur, ofschoon niet precies in denzelfden zin van het woord; maar hunne personen waren verschillend. En nu moet er juist nadruk op gelegd worden, dat, strikt genomen, niet onze natuur valt of staande blijft; doch dat een persoon valt of staande blijft in zijne natuur. Hoe we ons het verband tusschen persoon en natuur ook moeten denken, subject eener daad is altijd een persoon. Nu was Adam een menschelijk persoon. Daarom kon deze niet alleen verzocht worden, maar ook vallen, dat is, zondigen. Doch Christus is, als persoon, de Zoon van God. En een ander persoon is er in Christus niet. Wel bezit Hij twee naturen; maar Hij bezit deze in de eenigheid zijns persoons. De persoon, die in het vleeschgeworden Woord handelend optreedt, is de persoon des Zoons van God. *Die* werd verzocht in onze onpersoonlijke menschelijke natuur. De mogelijkheid hiervan lag voor den Zoon van God wel in onze natuur; maar dat veranderde niets aan zijn persoon. Hij, die in betrekking tot deze verzoeking handelend optrad, was de Zoon van God. Te zeggen, dat Deze zou hebben kunnen zondigen, is de mogelijkheid van verdeeldheid in God te stellen. Doch Vader, Zoon en H. Geest zijn één, één in wezen en willen. Elke gedachte, dat Christus zou hebben kunnen zondigen, is feitelijk geweld doen op de absolute heiligheid Gods. De zekerheid van de zaak des Heeren en van onze zaligheid moet dan ook rechtstreeks verbonden worden aan Christus' persoon. Omdat Hij de Zoon was, daarom kon er van kans geen sprake zijn; daarom was met Hem gegeven absolute, Goddelijke zekerheid. Al Christus' Middelaarswerk was de arbeid van den Knecht des Heeren, in dienst van zijn Zender, zijn Vader. Ter verrichting van dien arbeid moest de Zone Gods ook onze natuur aannemen, en daarin optreden, prediken, lijden, sterven, opstaan, opvaren ten hemel, zitten der rechterhand des Vaders, enz.; maar dat alles maakte geenerlei inbreuk op de éénheid van zijn persoon. De persoon in Christus verschilt altoos wezenlijk van den persoon in Adam. En uit dat verschil in hunne personen vloeide voort, dat Adam *wel* en dat Christus *niet kon* vallen.

Eindelijk willen we in dit nummer nog een kort antwoord geven op de vraag ons toegezonden door Mr. G. v. d. B. van K. M.

"Bestond de natuurwet: *door sterven vrucht te dragen*, reeds vóór den val, of is dit een gevolg der zonde?"

Hier moet allereerst worden gelet op het begrip *natuurwet*. Natuurwet is hier de door God gegeven regel voor het leven en de ontwikkeling van het schepsel. Nu gaat de vrager van de gedachte uit, dat er thans in deze huidige bedeeling schepselen gevonden worden, die hunne bestemming bereiken langs den weg van dood en opstanding. En dat hij daarbij het oog heeft op iets, dat in de plantenwereld plaats grijpt, althans allereerst en in meer letterlijken zin, is duidelijk uit de bewoording: *door sterven vrucht te dragen*. Opgevat dan in dien zin, beantwoorden wij deze vraag in bevestigenden zin. Ongetwijfeld viel ook vóór den val des menschen het tarwegraan b.v. in de aarde, en stierf, en droeg het in dien weg vrucht. Die goddelijke regel voor het leven in de plantenwereld is niet wezenlijk veranderd door 's menschen zonde. Dit is o. i. duidelijk uit de taal van Gen. 1 en 2. Doch dit volgt ook uit de symbolische sprake der schepping. De schepping in haar aardsch bestaan is beeld van de schepping der verheerlijking. Naar Gods eeuwig voornemen dient de tijdelijke aardsche bestaansvorm der schepping hare eigene toekomstige bedeeling van geeste-

lijke hemelsche heerlijkheid. Daarom kon ook de psalmist zijnen mond open doen met spreuken, en overvloedigelijk verborgenheden uitstorten van oudsher; en kon inzonderheid Christus spreken door gelijkenissen, en voortbrengen dingen die verborgen waren van de grondlegging der wereld. Want Hij Zelf lag in die zienlijke schepping afgebeeld; niet slechts in de plantenwereld, maar ook in de wereld der dieren en die van allerlei menschelijke verhoudingen. De gansche schepping vertoont ons Hem: de zon en het licht, de morgenster, de dageraad, de sabbatdag, de nieuwe maan en het jubeljaar, de boom des levens en de Godsrivier, de leeuw en het lam, de goede herder en de deur van den stal der schapen, het brood en de wijnstok, de regenboog en de rotssteen, de mensch en de man, de zoon en de heer, de dienstknecht en de koning, enz., en zoo ook het tarwegraan. Stervend verwierf Hij zaad. — Lees I Cor. 15.

H. D.

ALLE VOORDEEL IS GEEN ZEGEN

Alle voordeel is geen zegen,
Alle nadeel is geen vloek;
't Is er alles aan gelegen,
Of uw oog er God in zoekt.

Alle winst is nog geen voordeel,
Elk verlies nog geen gemis;
In de winst is vaak een oordeel,
Waar 't verlies een zegen is.

Winst wordt door Gods Geest geboren,
Uit den bodem van verlies;
Maar de winst was steeds verloren,
Waar het kruid der zonde wies.

Ken den Heer' in al uw wegen;
Voor- en nadeel werken mee.
Maar zoo niet, het werkt al tegen,
Wat u wacht van deze twee.

(Uit "De Kandelaar" per "Holland Home News")

AAN DE JEUGD

Besteed de dieren(*) tijd
Bij dagen en bij nachten,
Terwijl gij in uw krachten
En onversleten zijt.
Het schijnt, jong en ervaren
En zijn niet wel te paren.
Maar 't is een valsche schijn,
Men kan wel jong van jaren,
En oud van uren zijn.

C. Huygens.

*) Dieren beteekent hier duren.

BERKHOF AS EXEGETE

In our previous article we analyzed Berkhof's exposition of Rom. 2:4. His rendering appeared to be the record of such mental processes as greatly discredit the mind responsible for them.

In this essay we purpose to attend to Berkhof's exegesis of Matt. 5:44 and of Luke 6:35.

The professor's exegesis of these Scriptures is found on pages 25 and 26 of his brochure. It is this: "Letten we allereerst op de parallelplaatsen uit de Bergrede. In Matth. 5:44, 45 lezen we: 'Maar ik zeg u heb uwe vijanden lief, zegent ze die u vervloeken, doet wel degenen die u haten, en bidt voor degenen, die u geweld doen en die u vervolgen; opdat gij moogt zijn kinderen uws Vaders, die in de hemelen is: want Hij doet zijn zon opgaan over boozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.' In Lukas 6:35, 36 luidt het laatste gedeelte een weinig anders: 'En gij zult kinderen des Allerhoogsten zijn; want Hij is goedertieren over de ondankbaren en boozen. Weest dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is.'" And then the professor continues as follows: "In deze plaatsen worden wij opgewekt, om onze vijanden lief te hebben, en lief te hebben ook dan zelfs wanneer zij zich als vijanden Gods openbaren. Wij moeten hen liefhebben als beelddragers Gods, en met hen vereeniging zoeken in God. Deze liefde moet zich daarin openbaren, dat wij hen zegenen, hen weldoen, en voor hen bidden, zelfs als zij het tegenovergestelde doen. Wij moeten kolen vuurs op hun hoofd hoopen, om ze te behouden. En dat alles moeten we doen, opdat wij mogen zijn kinderen van onzen Vader, die in de hemelen is, d. i., opdat in ons leven de weerglans van zijn zedelijke deugden moge uitblinken, want Hij is vervult met teedere ontferming en daarom ook weldadig jegens de ondankbaren en boozen, en doet boozen en goeden, rechtvaardigen en onrechtvaardigen, gelijkelijk deelen in de zegeningen van regen en zonneschijn. In het kort, is dit het argument: Wij moeten onze vijanden zegenen, opdat wij in dezen op God mogen gelijken. Daaruit volgt dus, dat Hij zijne vijanden ook zegent. Het is niets dan een uitvlucht, om te zeggen, dat deze plaatsen slechts bedoelen, dat God zijn uitverkoren vijanden zegent. Er is in het verband geen enkel woord, dat daarop wijst. Bovendien berooft zulk een verklaring de woorden van den Heiland van hun eigenlijke kracht en praktische waarde door het voor den mensch onmogelijk te maken, om het Goddelijk voorbeeld ook maar van verre te doen volgen. God weet wie de uitverkorenen zijn, doch wij weten het niet, en zouden dus altijd in gevaar verkeeren, dat wij den verkeerden persoon zouden maken tot het voorwerp van onze liefde." So far Berkhof.

The proposition, which these Scriptures are supposed to substantiate, is the first point of Synod. It is thus: The reprobate sinner participates in the love or favor of God. However the term reprobate does not appear in these passages. Jesus asserts that God maketh his sun to rise on the evil and on the good and sendeth rain on

the just and on the unjust. Luke has it that God is kind to the unthankful and the evil. That these Scriptures were quoted in defense of the third point means that those who did so regarded the terms unthankful, evil, unjust and reprobate as synonymous. But may this be done? Do the terms unjust and reprobate signify the same person? Are, in these particular passages, the two terms equal to each other? These are questions which the exegete, worthy of the name, must face. And the answer decides whether Berkhof did well in turning to these Scriptures for support. If the term unjust can be substituted by the term reprobate it follows that, according to Christ's own words, God is kind to the reprobate. In this case the first point has a Scriptural basis. If on the other hand these terms are not equal to each other, these passages were quoted in vain. The exegete may know now what is expected of him. His task it is to determine who are members of that class which Jesus in the sermon on the mount denominated unjust. In other words, who are the unjust in this sermon of Jesus? Are they also the reprobate?

Let it be a settled thing in our minds now that the question as to whether the term unjust of the sermon of the mount includes the reprobate is not out of place. The situation is this: There are texts where these terms denominate the elect only. Rom. 4:5 reads: "But to him that worketh not, but believeth on Him that justifieth the ungodly, his faith is counted for righteousness." And again: "For when we were without strength in due time Christ died for the ungodly," Rom. 5:6. It is plain that in these Scriptures the term ungodly must be made to apply to the elect only. For Christ did not die for the reprobate. Neither does God justify the reprobate. Further, there are texts where such terms as unjust and ungodly signify the reprobate only. Attend to the following Scriptures: Ps. 1:5, Therefor the ungodly shall not stand in the judgment, nor sinners in the congregation of the righteous. Ps. 9:6, Upon the wicked He shall rain snares, fire and brimstone, and a horrible tempest: this shall be the portion of their cup. Ps. 28:3, Draw me not away with the wicked, and with the workers of iniquity. Ps. 37:20, But the wicked shall perish, and the enemies of the Lord shall be as the fat of lambs: they shall consume; into smoke they shall consume away. Ps. 104:35, Let the sinners by consumed out of the earth, and let the wicked be no more. Bless thou the Lord, O my soul, Praise ye the Lord. In these passages the terms wicked and workers of iniquity must be made to apply to the reprobate only. For the elect do stand in the judgment, upon them the Lord does not rain snares of fire and brimstone. They do not perish, neither are they consumed out of the earth. Finally, there are passages where the terms unjust and ungodly must be made to apply to the elect and the non-elect. Rom. 3:9-18 is such a passage. "What then? Are we better than they. In no wise: for we have before proved both Jews and Gentiles that they are all under sin; As is it written, there is not one righteous, no, not one. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no, not one." It is plain, that the terms ungodly and unjust vary as to meaning. According to Scripture, then, all men are unjust, but all unjust men are not reprobates nor are all unjust men elect. It is thus: Some unjust men are elect, some unjust men are non-elect, hence reprobates. We are all agreed, therefore, that the exegete in every instance, must approach these terms with a question in his mind as to whom the terms should be made to apply. He who fails to do so gives evidence of absolute incompetency as an exegete. The exegeses rendered by such a one will be unreliable, worthless.

And now the question. What is there that tells the expositor how a term or the terms of any one text should be construed? And the answer: the surroundings of a text. Now, when the Reformed exegete speaks of the surroundings of any one text he has in mind not only the near but the far surroundings as well. To the Reformed exegete the entire Scripture must be regarded as the surroundings of any one text in virtue of the fact that the word of God in its entirety is one organical whole. The expositor must regard his text as an integral part, not only of the chapter from which it is taken, not only of the book or epistle in which it appears, but of the sixty-six books comprising the Bible. The renderings of him whose method is not as that described above, are absolutely worthless.

Prof. Berkhof failed to explain Matt. 5:44, 45 in the light of the far surroundings of the text. Consequently his exposition of this Scripture is unreliable, altogether without value. The professor refused to permit Scripture to instruct him how the term *unjust* should be construed. It may appear that I am misrepresenting the professor. For he informs his readers that there is nothing in the context which indicates that the term *unjust* should be made to apply exclusively to the reprobate. Says Berkhof: "Het is niets dan een uitvlucht, om te zeggen, dat deze plaatsen slechts bedoelen, dat God zijn uitverkoren *vijanden* zegent. Er is in het verband geen enkel woord dat daarop wijst." True, the professor did take account of the near surroundings of the text. However, he failed to go beyond them, if he had he would not have quoted this Scripture in defense of Synod's first point. And it is easy to see why Berkhof confined himself to the near surroundings of the text. For beyond this territory one happens upon Scriptures which emphatically assert that God is not gracious to the reprobate sinner and that the term *unjust* in Matt. 5:44, 45, must, therefore, be made to apply to the reprobate unjust only. We shall quote a few of these Scriptures. Ps. 52:4, 5, Thou lovest all devouring words, O thou deceitful tongue. God shall likewise destroy thee forever, He shall take thee away, and pluck thee out of thy dwelling place, and root thee out of the land of the living. Ps. 55:23, But, thou, O God, shalt bring them down into the pit of destruction; bloody and deceitful men shall not live out half their days. Ps. 58: 7-11, Let them (the reprobate wicked) melt away as

waters which run continually: when He bendeth His bow to shoot His arrow to them be cut in pieces. As a snail which melteth, let every one of them pass away: like the untimely birth of a woman, that they may not see the sun. Before your pots can feel the thorns, He shall take them away as with a whirlwind, both living and in His wrath. The righteous shall rejoice when he seeth the vengeance; he shall wash his feet in the blood of the wicked. Ps. 37:12, 13, The wicked (here the reprobate sinner) plotteth against the just, and gnasheth upon him with his teeth. The Lord shall laugh at him for He seeth his day coming. Ps. 28:5, Because they regard not the works of the Lord, nor the operations of his hands, He shall destroy them (the reprobate wicked) and not build them up. Ps. 32:10, Many sorrows shall be to the wicked. Ps. 21:9-13, Thou shalt make them (the reprobate wicked) as a fiery oven in the time of thy anger: the Lord shall swallow them up in his wrath, and the fire shall devour them. Their fruit shalt thou destroy from the earth, and their seed from among the children of men. For they intended evil against thee: they imagined a mischievous device, which they are not able to perform.

The ungodly of the above passages are the reprobate wicked as the persons signified shall be destroyed by the Lord. And the Lord does not destroy the wicked elect. The above Scriptures also make it plain that God's attitude toward the wicked is not that of love, grace and benevolence. The reprobate ungodly do not share in God's grace. There is a reason why Berkhof did not go beyond the near surroundings of his text. If Jesus in the sermon on the mount declared that the reprobate sinner participates in God's grace He, Jesus, is in flagrant contradiction with Himself as the words of the psalmist were inspired by His spirit. Now, Christ cannot be in conflict with Himself, hence the term *unjust* of Matt. 5:44 signifies the reprobate wicked only.

Berkhof informs his readers that there is nothing in the context which suggests that the term unjust should be made to apply to the elect sinner only. We grant this. It is for that reason that we went beyond the near surroundings of the text to the Psalms. But now I ask in turn: if there are such elements present in the text or in the context which indicate that the terms *unjust* and *ungrateful* should be made to apply to both the reprobate and the elect sinner. What are these elements? Berkhof failed to point them out. He does assert how that we are admonished by Christ to love our enemies, to bless them and to pray for them. Indeed, Berkhof also points out how that God is kind to the just and the unjust. To be sure He is. And finally, the professor points out how that we must love our enemies since God loves his in order that it may appear that we are children of the most High One. We agree, Christ instructs his followers to do these things. But Berkhof merely repeats Christ's words. He gives no exegesis. He should have done so. As an exegete the professor should have established on the basis of Scripture the implications to the term *unjust* and *ungrateful*. And since the professor quotes the particular Scripture in which these terms appear in defense of his theory, he should have shown how that Holy Writ demands that the terms be made to apply to the reprobate as well as to the elect. This the professor fails to do. Yet he concludes that the unjust of Matt. 5:44, 45 are the reprobate. And what are his premises? The far surroundings of the text? Nay. The professor's premise is silence. Let me quote his premise: "Het is niets dan een uitvlucht, om te zeggen, dat deze plaatsen slechts bedoelen, dat God zijn uitverkoren vijanden zegent. Er is in het verband geen enkel woord dat daarop wijst." Let us now trace the path of the professor's reasoning. He reasons thus: There is nothing in the context which indicates that the term *unjust* signifies the elect only. Conclusion: The term *unjust* signifies the reprobate as well. Hence Matt. 5:44, 45 asserts that God is kind, gracious unto the reprobate. Let me illustrate Berkhof's method in dealing with Scripture. I wish to know how old a certain Mr. A. is. I go to him and remain with him for one hour. We talk about many things, but I fail to ask him how old he is. I leave finally. Upon the way home I ask myself how old Mr. A. might be. I conclude that Mr. A. is not forty but fifty years old. I reason thus: Mr. A. did not say he was forty years old. Conclusion: Mr. A. is fifty years old. I ask what value would the statistician attach to my deduction? Zero. Because Mr. A. did not say he was forty years old gives me no right to conclude that Mr. A. is fifty. The possibility remains that Mr. A. is forty years old and not fifty, even though he made no mention of his age. What I should have done is to ask Mr. A. how old he was. In case Mr. A. was unwilling or unable to give me the desired information I should have consulted his birth record.

Prof. Berkhof must know the implications of the term *unjust*. He listens to what the near surroundings of the text have to say. He discovers that the context has nothing to say as to how the term *unjust* should be construed. As the near surroundings of the text do not indicate that the term *unjust* designates the reprobate only, the professor concludes that the term denotes the elect as well. His premise is silence. His conclusion is worthless. We, on the other hand, consulted the far surroundings of the text. We happened upon statements which insist that the term unjust in Matt. 5:44, 45 denote the elect only. And because we refused to adopt Berkhof's worthless conclusion and because we bow before the testimony of Scripture we were deposed. This is history.

The professor chose as his premise *silence* and then drew a conclusion favorable to his theory. The professor seems not to realize that the opponent may do likewise and that he has a perfect right to draw a conclusion contrary to his. What is more, Berkhof uses an argument from silence as material for the construction of the Scriptural foundation upon which the dogma(?) of common grace must rest. Was the Reformed theologian ever known to do this? Further, a dogma is defined as a formulation of a Scriptural truth. That conclusion of Berkhof is at once his dogma of common grace. And his

dogma of common grace turns out to be a formulated conclusion drawn from silence. But a formulated conclusion drawn from silence is no dogma. A formulation of this kind does not even deserve to be called a theory. For even the theory is made of sterner stuff. Finally, is the church called upon to depose office-bearers for refusing to subscribe to formulated conclusions drawn from silence? Berkhof and his fellows did so. The Lord lay not this sin to their charge.

Berkhof has one more reason why the term unjust of Matt. 5:44, 45 should not be made to apply exclusively to the elect. Says Berkhof: "Bovendien berooft zulk een verklaring de woorden van den Heiland van hun eigenlijke kracht en praktische waarde door het voor den mensch onmogelijk te maken, om het goddelijk voorbeeld ook maar van verre te volgen. God weet wie de uitverkorenen zijn, doch wij weten het niet, en zouden dus altijd in gevaar verkeeren, dat wij den verkeerden persoon zouden maken tot het voorwerp van onze liefde." An argument of this kind plainly shows, that there is much in God's word which still lies beyond the range of the professor's spiritual grasp. I shall remove the objection and disclose the absurdity of Berkhof's reasoning.

Let me begin by saying that mankind may be broken up into groups. When the fundamentum divisionis is the elect, humanity falls apart into two groups, *the elect* and the *not-elect* or *reprobate*. Taking as my basis of division *the wicked*, mankind again separates into two groups, namely, *the wicked* and the *not-wicked* or *the just*. Yet another division is possible i.e. *my friends* and *not-my friends* or my *enemies*. Here the basis of division is *my friends*. Which of these three divisions is regulative of God's love and of His hatred, of my love and of my hatred? It is the plain teachings of Scripture that the first division is regulative of God's love and of His hatred. God loves the elect sinner even before his regeneration. Even though he be a child of disobedience, God loves him nevertheless, loves him in spite of what that sinner is. John 3:16, For God so loved the world that He gave His only begotten son that whosoever should believe in Him should not perish but have eternal life. Rom. 5:8, 10, But God commendeth His love toward us, in that, while we were yet sinners, Christ died for us. For if, when we were enemies, we were reconciled to God by the death of His Son, much more, being reconciled, we shall be saved by His life. I John 3:1, *Behold what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the sons of God.* The question cannot be suppressed how God can love the elect child of darkness being altogether unlovely. And the answer: God does not love him because he is sinful but he is loved by God in spite of his sins. Further, God's love for the elect wicked is pity, mercy, barmhartigheid, onferming. Therefore hath He mercy on whom He will have mercy, Rom. 9:18. Pity, mercy presupposes misery, the misery of sin. In fine, it is the plain teachings of Scripture that God loves the elect wicked.

On the other hand, Scripture asserts that the reprobate wicked are hated by God. Rom. 9:11-13, For the children being not yet born, neither having done any good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works but of Him that calleth; it was said of her, the elder shall serve the younger. As it is written, Jacob have I loved but Esau have I hated. Malachi 1:2-4, I have loved you, saith the Lord. Yet ye say, wherein hast thou loved us? Was not Esau Jacob's brother? saith the Lord: yet I loved Jacob, and I hated Esau, and laid his mountain and his heritage waste for the drahons of the wilderness. Whereas Edom saith, we are impoverished, but we will return and build the desolate places; thus saith the Lord of Hosts, they shall build, but I will throw down; and they shall call them, the border of wickedness, and, the people against whom the Lord hath indignation for ever.

Consulting Scripture it appears that election and reprobation is regulative of God's love and of His hatred.

The question arises whether election and reprobation is intended to be regulative of my love and my hatred. And my answer: Indeed, but only insofar as election and reprobation lie within the range of my observation. The moment God regenerates the elect child of disobedience that child begins to radiate the fire, the light which God kindled in his soul. When this happens I recognize him as a child of light, as an elect and I love him. However, I am not always able to subtract from the group *children of disobedience* the reprobate sinner, as the elect sinner and the reprobate sinner are both serving the devil and the flesh. Hence I am unable to single out the reprobate to focus upon him my hatred. Nor am I able to single out the elect children of disobedience for the purpose of focusing upon them my love. Berkhof is constantly telling the public that we attempt to do this very thing. It is a lie. Berkhof knows better. By means of this lie the professor attempts to draw the minds of the people away from the real issues. He dare not face the real issue. He knows right well that if he does, he is lost.

As for the reprobate sinner, we recognize him upon his deathbed when, in the anguish of his soul he cries out: "For me no hope, I am lost."

In fine, election and reprobation determine the course of God's hatred and love but not the course of man's. It is not God's will that it should be thus. If so, the Lord would have pointed out to us who the elect and who the reprobate are. In certain periods He did this. The Lord revealed unto Moses that Pharaoh and his subjects were reprobates. Exodes 7:3, 4, reads: "And I will harden Pharaoh's heart, and multiply my signs and my wonders in the land of Egypt. But Pharaoh shall not hearken unto you, that I may lay my hand upon Egypt, and bring forth my armies, and my people the children of Israel, out of the land of Egypt by great wonders."

Let us now pass on to the second division of which the fundamentum divisionis is *the wicked*. Here the two groups are *the wicked* and the *not-wicked* i. e. the just. Is this division regulative of God's love and of His hatred?

Scripture informs us that it is not. The Scriptures quoted above assert that God loves some wicked, namely, the elect wicked. The reprobate wicked God loves not but hates. Hence, not this division but the former division controls the course of God's love and the course of His hatred.

And now the question, is this division regulative of our love and of our hatred? Our answer: indeed, and this division only. And that for no other reason than that the wicked and the just lie within the range of our observation. We know the wicked by their fruit, likewise the just. Let us corroborate these statements with Scripture. Ps. 1, Blessed is the man that walketh not in the counsel of the ungodly, nor standeth in the way of sinners, nor sitteth in the seat of the scornful. The prophet loves this man, for he pronounces him blessed. Ps. 84:10, I had better be a doorkeeper in the house of my God, than to dwell in the tents of wickedness. Ps. 26:5, I have hated the congregation of evil doers; and will not sit with the wicked. The believer hates the elect wicked as a historical vanities. Ps. 119:115, Depart from me ye evil doers: for I will keep the commandments of my God. Ps. 101:3-8, I will set no wicked thing before my eyes: I hate the work of them that turn aside; it shall not cleave to me. A froward heart shall depart from me. I will not know a wicked person. Whoso privily slandereth his neighbor, him will I cut off: him that hath a high look and a proud heart will I not suffer. Mine eyes shall be upon the faithful of the land, that they may dwell with me. He that walketh in a perfect way, he shall serve me. He that worketh deceit shall not dwell in my house; he that telleth lies shall not tarry in my sight. I will early destroy all the wicked of the land; that I may cut off all wicked doers from the city of the Lord. It is evident that the prophet loves the just and hates the wicked, including the elect wicked.

The last statement demands a word of explanation. Namely, the statement that the prophet hates the elect wicked. Te believer hates the elect wicked as a historical phenomena whose election is unknown to him, the believer. The child of God hates this wicked one i. e. the historical phenomena engaged in serving the devil and the flesh. The believer hates him as well as he hates his own old man of sin. The child of God prays for the elect, however. The believer may not know who and where the elect wicked are. Nevertheless they are there. And the child of God prays that this wicked one may hear the voice of the good shepherd. So Jesus taught his followers to pray when he said: "Thy kingdom come."

As for the *reprobate* wicked, the prophet prays for their destruction. Ps. 58:7-12, Let them melt away as waters which run continually:.... Let them be cut in pieces as a snail which melteth, let every one of them pass away. Ps. 69:23-28, Let their eyes be darkened, that they see not, and make their loins continually to shake. Pour out thine indignation upon them, and let thine wrathful anger take hold of them. Let their habitations be desolate; and let none dwell in their tents. The exponents of the theory of common grace cannot regard such prayers as normative. Doing so, would compel them to reject the theory of common grace. Rev. W. Stuart confided to me that he did not regard prayers of this kind as being inspired. When I pointed out to the reverent what this statement implied he retracted. However, brother Stuart refused to concede that these prayers are normative. He admitted that David might pray as he did being a prophet. But the believer, said Stuart, may not pray for the destruction of the wicked as the believer is not David. What nonsense! The modernist refuses to regard prayers as the above as normative. That they arose from the soul of the Psalmist was due to the fact that he was living on a low moral plain, was due to the fact that his conceptions of God were primitive. This is, indeed, the view of the exponents of the theory of common grace. Would they not have us pray for the salvation of the reprobate wicked? Is it not the purpose of God to lead all to repentance? (Berkhof.) Does not God come with a well-meaning offer of salvation to all, including the reprobate? (Berkhof and his fellows.) Did not Dr. Beets accuse us of reducing God to a cruel monster? And that because we insist that prayers as above are normative.

Having heard God's word it doth appear that, in a sense, election and reprobation do control the course of the believer's love and the course of his hatred. And now the exponent of common grace must not reply that our doctrine involves us in a contradiction as well as their theory of common grace does him. Let me point out the difference. We hate the historical phenomena reveling in sin. We pray for the elect. The exponents of the theory of common grace hate and at once love the historical phenomena, namely, the wicked one (including the reprobate as wicked). But these men feel that this may not and cannot be done. This accounts for *their* notorious divisions. Such divisons as the person of the wicked and his sin (H. J. Kuiper); the image of the wicked one and his sin. Divisions of this kind, however, are impossible and decidedly unscriptural as we shall make plain at some future date.

In fine, the second division which has as its fundamentum divisionis the *wicked* is regulative of our love and of our hatred.

In the next issue of this magazine we pass on to the third division which has as its basis of division *my enemy*. We shall investigate to what extent this division may be directive of my love. Having completed our investigation we shall be ready to remove Berkhof's objection and to give a correct interpretation of Matt. 5:44, 45.

I wish to remark before ending that the attempt to distinguish between the person of the wicked and his sin, or between the image of the wicked and his sin implies an admission on the part of the exponent of the theory of common grace that the three points of Synod are impossible. This shall also be made plain.

G. M. O.

GEZICHTSBENEVELING EN GEDACHTEN-VERTROEBELING

In "De Wekker" schrijft in de rubriek "Kerk en van het Nederlandsche leger, menigmaal lezens- en wetenswaardige dingen.

Veelal over zaken van Nederlandsche en Internationale politiek.

Zoo b.v. in het 12 Maart nummer van dit jaar over het verfoeilijke "revolutionaire" Algemeen kiesrecht, over de ellende van het eertijds veelgeloofde parlementaire stelsel, en dan ook over de toen aanstaande samenkomst van den Volkenbond te Genève, waar Duitschland, krachtens de afspraak, te Locarno gemaakt en te Londen geteekend, zou worden toegelaten als lid van den Volkenbond en een vasten zetel zou verkrijgen in den Volkenbondsraad.

Dit artikel besluit dan de geachte overzichtschrijver met dezen wensch: "Moge de samenkomst van den Volkenbond onder Gods zegen, al wordt er helaas in dat college niet veel behoefte gevoeld aan dien zegen, *dienstbaar* gemaakt worden aan *de toenadering en verbroedering der volken.* (De onderstreeping is van ons, G. V. B.)

Wij willen hierbij even stilstaan.

Wij verstaan dat niet, den inhoud van dien laatsten zin.

We hebben, in de laatste jaren vooral, in anti-revolutionare, christelijke, gereformeerde geschriften veel dergelijke uitroepen, wenschen, ontboezemingen en beden ontmoet.

En hebben ons nimmer over deze uitgesproken verlangens kunnen verblijden en verheugen.

Veeleer verzette ons gemoed zich tegen deze begeerten veler christenen harten. In de meening verkeerend dat, zooals ze werden geuit, deze ideeën niet waren naar den geest der Schrift, tegen den gedachtengang van het Woord Gods ingingen, en dat ze overloopsters waren uit het kamp der humanisten en Babeltorenbouwers, van oorlogsbrouwers en wereldkerkbevorderaars.

Wij gelooven van hierin niet mis te zien.

Nergens in de Schrift vinden wij neergelegd, dat de christen tot taak zou hebben de volken der wereld tot elkander te brengen en de menschheid te vereenigen in een wereldbroederschap.

De christelijke kerk en de wereld zijn twee.

En de Heiland bad voor de gegevenen Zijns Vaders uit de wereld, en die Hij bewaard had in de wereld, en die niet van de wereld waren, dat God Drieëenig hen bewaren zou van den Booze.

De Gemeente des Heeren heeft tot roeping het Evangelie Gods te verkondigen in de geheele wereld, en haar licht te doen schijnen voor de menschen tot verheerlijking Gods; haar taak is, afgezonderd te zijn van de wereld als een heilig lichaam van Christus Jezus en als woonstede des Geestes Gods, een getuigenis te zijn voor de wereld dat die wereld veroordeeld is door het Kruis, en overwonnen is door Hem, die ten derden dage verrees uit het graf des doods.

Zooals Christus Jezus door den Vader was gezonden in de wereld, zóó zendt Hij zijne discipelen in de wereld, tot behoudenis van zijn verloren schapen, en tot het oordeel der verwerping voor degenen die verloren gaan en niet gewild hebben dat Hij Koning over hen zou zijn.

En de Geest werd aan de Gemeente geschonken opdat, Die gekomen zijnde, de wereld zou overtuigen van zonde, gerechtigheid, en oordeel.

Behoudenis in Christus door het bloed des kruises moet allen gepredikt worden, maar ook het naderend strafgericht Gods over allen die den Zone Gods ongehoorzaam zijn geweest.

Deze wereld gaat voorbij en zal met vuur worden verbrand, en de boozen zullen hun eeuwige vergelding voor hunne kwade werken ontvangen.

En het Boek der Openbaring van Jezus Christus geeft ons wel te zien, in welke verhouding de volkeren dezer wereld zullen staan tot den Christus Gods, wanneer die groote en vreeselijke dag des gerichts dáár zal zijn en de boeken zullen worden geopend.

Hoe men dan nu, ook onder Chr. Gereformeerden zelfs, spreken kan van een toenadering onder de volken der wereld tot elkaar en van een algemeene verbroedering, is ons raadselachtig.

Reeds de samenwerking op politiek en economisch gebied der zoogenaamde christelijke naties met allerlei heidensche en atheistische volken is een goddeloos ding.

Doch het is waar, de zoogenaamde gekerstende naties. indien ze ooit Christus hebben toebehoord, zijn niet christelijk, zijn als zoodanig door den Heere der heerlijkheid niet gekocht, hangen Hem niet aan!

En de "beschaving" die thans onder de "christenvolken" wordt gezien en nog geloofd, is veeleer onder de Oostersche volken, die "in den nacht van heidendom en afgodendienst verzonken liggen," gelijk wij immers altijd beweren op onze Zendingsbidstonden, van beter, zedelijker gehalte, dan in de landen wordt opgemerkt "waar reeds vroeg het licht des Evangelies heeft geschenen"!

Op huiselijk, maatschappelijk, en staatkundig gebied zijn de dusgenaamde christenlanden tot een aanfluiting en bitteren spot geworden voor den Oosterling, dien wij onze christelijke Westersche cultuur moesten brengen, terwijl wij hem van land en goed beroofden.

Maar toch, waar men den naam van Christen, dus van een discipel van Christus, draagt voor zich opeischt, moest men zich steeds afvragen, wat die Overste Herder en Leidsman onzer zielen van ons eischt als Zijn schapen en leerjongeren, en welke roeping volgens Gods Woord de Gemeente des Heeren op aarde heeft te vervullen.

Als wij achter Jezus aangaan, God vreezen en Zijne geboden bewaren, dan liegen wij niet tegen elkander en bedriegen malkander niet; dan spotten wij niet met de taal der Schrift noch lachen om den mond van den goddeloozen vloeker; dan ontheiligen wij niet des Heeren dag noch spelen met de eeden, of ontbinden den heiligen echt om een vuilen gril of tot grooter verdorvenheid.

Dan achten wij het privaat eigendom, dat God ons toebeschikte, geen diefstal, en verrijken wij ons niet door

de exploitatie van ontucht en onmatigheid; noch beschikken wij eigenmachtig in boozen overmoed over ons en anderer leven; wij rooven dan niet andermans grondgebied, en des naasten geld en goed zoeken wij niet "door geweld of schijn des rechts" aan ons te brengen; noch voeren wij hebzuchts oorlogen of gaan bondgenootschappen aan met de vijanden van God en Zijnen Christus.

Och, christelijke staatkundige groepen en coalitiepartijen, christelijke organisaties die roepen en opkomen voor hun recht; wereldconferenties, die de menschheid willen verheffen; allianties, die voorgeven de wereld te zullen verbeteren; ze zijn te voren reeds geoordeeld, al voeren zij in hunne banieren en vaandels ook de zinspreuk "Pro Rege" als niet bedacht wordt, dat Christus' Koninkrijk niet is van deze wereld!

Wat het heilig blad ons zegt betrekkelijk de taak van den christen in deze wereld, aangaande de roeping der Gemeente Gods op aarde, houdt in zich: Christus te volgen en ons kruis te dragen achter Hem aan, navolgers Gods te zijn als geliefde kinderen, getuigen te zijn van de Opstanding van Christus, en te prediken de komst van Hem, Wien gegeven is alle macht in den hemel en op aarde, en Die degene is van God verordend tot een Rechter van levenden en dooden.

Van een politieke machtsovereenkomst of Gods-geboden-ter-zijde-stellende coalitie, met het doel nog wel om de zaak des Heeren te redden, weet de Schrift voor de kinderen des Heeren niet af.

Wel vermaant Zij hen zich zelven onbesmet te bewaren van de wereld, niet te werken om de spijze die vergaat, of bezorgd te zijn over de aardsche dingen gelijk de Heidenen deden, maar te zoeken en te bedenken het Koninkrijk Gods, hetwelk niet is spijs en drank, maar rechtvaardigheid en vrede, en blijdschap, door den Heiligen Geest; "Want, die Christus in deze dingen dient, is Gode welbehagelijk."

En omtrent de volkeren dezer wereld en de gezindheid der koningen en overheden in de dagen dat het einde der wereld nadert — en dat einde is immers niet vèr meer, terwijl te waken en bereid te zijn altijd toch plicht is — vermeldt Gods getuigenis geen gunstige dingen!

Men sla daaromtrent alleen maar eens "Het Boek der Openbaring van Jezus Christus" aan den Apostel Johannes na, en overdenke eens Hfdst. 6; 9 vs. 20; 11 vs. 9; 10 vs. 7-18; 13 vs. 16; 14; 18 vs. 3, 9; 19 vs. 19; 20 vs. 8.

Of zouden de volken dezer wereld en de koningen der aarde met de oversten der menschen in den tegenwoordigen tijd vriendelijker gestemd zijn tegenover den Zone Gods dan in de dagen der Apostelen, die den Heere baden te willen zien op de dreiging dezer geweldhebbers, die vergaderd waren tegen het Heilig Kind Jezus en om de Gemeente van Christus te verwoesten. (Zie Handelingen 4:27.)

We weten wel, er waren leiders in Nederland, en er zijn daar en hier nog wel voorgangers en leermeesters, die beweren, dat we in een anderen tijd leven dan in de dagen der eerste Christengemeenten en van de eerste eeuwen der christelijke kerk.

In zeker opzicht is dat ongetwijfeld waar.

Maar, zoo zegt men, de christenen van dezen tijd hebben een andere roeping dan de geloovigen in de dagen der apostelen en van de kerkvaders na hen.

Toen waren de christenen een algemeen verachte sekte, werden zij gesmaad en vervolgd, leefde de gemeente in veel strijd, en waren de dagen zeer boos.

Ook leefde men toen in het geloof, dat de Dag des Heeren, de Groote Dag des Heeren, nabij was, vóór de deur; en de verlossing tot heerlijkheid van de Gemeente aanstaande.

De geloovigen waren toen maar een klein kuddeke, en in de Grieksch-Romeinsche wereld werden ze met de slaven gerekend en als verachtelijke ezelskop-aanbidders bespot.

Thans daarentegen heeft de kerk beteekenis gekregen in de wereld, leeft zij niet meer in dagen van druk en strijd en moeite van buiten, en moet nu met al haar macht, door organisatie en unificatie, door co-operatie met kapitaal en arbeid en staat en wetenschap, den Naam van onzen Koning uitdragen in de wereld, die wereld opeischen voor Christus, en op alle levensterreinen de kruisbanier omhoog heffen, en vooraan gaan staan "om de schatten der algemeene genade ten toon te spreiden" waarin de wereld zoo uitblinkt, ten einde voorts aan de kunstzin der beschaafde menschen tegemoet te komen, opdat ook zij het christendom gaan begeeren als een aannemelijke godsdienst vol waarheid en schoonheid! —

Hiermede is natuurlijk het christendom naar de Schrift geheel geoordeeld.

En de Gemeente verspeelt natuurlijk daarmee hare eere het Huis des Heeren en Woonstede des Geestes Gods te zijn!

Het kind van Gods genade gaat met zulk een licht- en luchtspiegeling van hoogmoed's renaissance verloren in de woestijn der wereld.

Als men zulk een opvatting van de navolging van Christus is toegedaan, zulk een beschouwing van het leven der Verbondskinderen, en van de taak der kerk van Christus, dan verliest de leer onzer vaderen, die op grond van Gods Woord van deze wereld spreekt als van een jammerdal en van een tranendal (en we weten dat deze waarheid ook tegenwoordig door Chr. Geref. kerkelijke voorgangers hier wordt ontkend, nu men den Gereformeerden belijdenis-wagen op het Algemeene Genade spoor heeft overgebracht) en van dit leven als te zijn een pelgrimstocht door de woestijn naar het hemelsch Kanaän, geheel haar kracht en invloed.

Doch het Woord des Heeren verandert daarom niet.

Dat gewaagt nergens van een "bakens verzetten naar mate het getij verloopt" voor den christen en de Gemeente van Christus, wat het aanzien en het gebruik der dingen van deze wereld betreft, en omtrent het vruchten dragen als levende ranken van den Waren Wijnstok.

Dat toont in de geschiedenis van Oud-Israel duidelijk het gevaar voor hen die God vreezen en voor het Sion Gods van politieke verbonden, wereldsche handelsrelaties, verbroederingspogingen met genabuurde volken, en

in-bezoeken-belangstellende wereldrijken, die gezanten van verre zenden om naar den welstand te vragen van een door den Heere op aarde voorspoedig gemaakt vorst.

Dat beschrijft ons kort en duidelijk hoe de Heiland de wisselaars tot tweemaal toe uit den tempel Gods wegjoeg en verdreef.

Dat spreekt er ons telkens van hoe bezwaarlijk degenen die geld en goed hebben het koninkrijk Gods kunnen ingaan, en dat zij, die rijk willen worden, in verzoeking vallen en in den strik des Satans.

Dat zegt ons, hoe de hoogen en machtigen in de wereld God niet vreezen en als geweldhebbers de onderdrukking liefhebben, en de armen en predikers van den gehaten Naam van Christus voor hunne rechterstoelen trekken en in de gevangenis werpen.

Dat verklaart herhaaldelijk, dat de goddeloozen en de kinderen dezer wereld voorspoed genieten op aarde in den regel, en zoo vetgemest worden als voor den dag der slachting, gelijk ze ook door God gezet zijn tot een eeuwige verdelging.

Dat heeft voor ons ook tot leering en waarschuwing doen opteekenen den waarlijk ontzettenden Brief aan den Engel der Gemeente van Laodicea, beeld van de kerk onzer dagen naar met recht wordt uitgelegd, en wij van harte ook gelooven zoo te zijn.

Doch, helaas, ook nu zijn er, gelijk in Amos' dagen, menschen, profeten genoeg, die een harigen mantel aandoen om te liegen.

Nu weten wij zeer goed, dat de schrijver van "Kerk en Staat" in "De Wekker" volstrekt niet behoort tot de afgodendienaars en de Baälsprofeten.

Maar we meenen toch te hebben opgemerkt, reeds langen tijd, hoe over de Calvinisten leiders in Nederland en elders, in kerk en staat, van allerlei schakeering en uniform, een geest vaardig werd, die naar successen jaagt en victories op staatkundig, maatschappelijk, wetenschappelijk en kunstgebied.

Daarvan getuigt zoo menig "leidend" artikel in dagblad en kerkblad.

En immers de stiklucht van kennis en kunst en beschaving der wereld, niet het minst in de zoogenaamde hoogere en beschaafde kringen vermoordt alle ware vroomheid.

En het komt ons voor, dat door de herhaalde "overwinningen" op staatkundig en maatschappelijk gebied door middel van de stembus verworven, en door de "positie der eere" in het Nederlandsche volksleven en in het Internationale verkeer, waarmede menigeen der "onzen" later werd bekleed, het rechte gezicht op de dingen van beneden en op de geestelijke schatten omhoog ging falen, en de gedachten des harten zich samentrokken op de valsche waardschatting van de vergankelijke dingen der ledige wereld, een plaats waarin Gods kind slechts als gast en vreemdeling vertoeft.

En waar, door hen die zeggen het voorwerp van Gods ondoorgrondelijke en vrijmachtige genade te zijn op "het terrein der gemeene gratie" troost werd gezocht, een bedriegelijk geluk, om zich te verheugen in het ijdele werk zijner handen en over de smart vanwege het aardrijk, dat God de Heere heeft vervloekt.

Men zou geneigd zijn om op de tegenwoordige Neo-Calvinisten, in Nederland vooral, toe te passen hetgeen Allard Pierson in "Oudere Tijdgenooten" neerschreef van de kinderen zijns tijds: "De Kristenen hebben zich thans gehumaniseerd, zij zijn kapitalisten geworden, zij zijn gehuwd, zij vormen staatkundige partijen, zij redigeeren dagbladen, zij hebben zich ingericht op een wereld die blijkt te duren."

O, zij die den God des Verbonds niet kennen, en den Christus Gods verwerpen, toonen vaak den Bijbel en zijn heilige eischen beter te kennen, dan zij, die zich Gods bondelingen noemen en leerjongens Christi van de zuiverste belijdenis des geloofs.

Zoo gaarne wenschten wij — en het is vaak onze bede tot God — dat ook in Nederland, evenals bij ons nu aanvankelijk, een weder-opwaken mocht komen, een weer blootleggen van de oude, goede grondslagen van het geloofsgebouw-naar-de-Schrift in veel geroemde maar vaak niet begrepen en nog minder recht nagevolgde reformatie-dagen om het tegenwoordig "daadwerkelijk reconstructie- en progressie werk van "remodeling" en "extension," eerder wel — en terecht—als feitelijke revolutie van Gods wetten en bevelen aangeduid en verafschuwd, te verwerpen, ten einde weder naar zuivere lijnen in waarlijk Gereformeerden zin op te trekken en te volmaken het geloofsleven van Gods kind en 's Heeren knecht, dat zich in de heilige vriendschap des Drieëenigen mag verheugen, om zoo met heel zijn leven, gelijk Christus' komst en arbeidsdoel was, zich Gode dienstbaar te stellen niet om te heerschen en naar wereldschen maatstaf invloedrijk te worden in de wereld, maar om te dienen alleen.

De koninkrijken dezer wereld zullen zeker en gewis eens volkomen het bezit van Christus onzen verhoogden Middelaar en Koning worden; gelijk Hij ze reeds als de Tweede Adam door Zijn schuldbetalenden en gerechtigheid aanbrengenden zoendood heeft verworven, en triomfeerend over dood en hel verrezen uit het graf, alsook glorierijk ten hemel gevaren en gezeten ter rechterhand Gods, Hem alle dingen onder Zijne voeten gezet zijn.

Zóó heeft Christus de wereld overwonnen.

Niet door voor den Overste dezer wereld op de knieën te vallen, en hem, dien Tegenpartijder en Aartsverleider, te aanbidden.

En deze Satanas en Oude Slang bedriegt thans menig Christelijk arbeids-, onderwijs-, handels-, studie-, geld-, kerk-, staats- en machtsmensch in de wereld met dezelfde verdraaide vrome taal waarmee oudtijds onze eerste voorouders in het Paradijs door hem werden verzocht en verlokt.

En vele leiders zien het bedrog niet, en schenken gaarne gelof aan de dwaze praat, dat de mensch beter is dan vroeger; dat hij veel godsdienstiger dan weleer; dat nu de ziel het weder heeft gewonnen en de boventoon voert; en dat de heidenen het christendom thans begeeren, Jezus gaan begrijpen en als een goddelijk meester

gaan eeren; dat Christus tot eenheid riep onder de menschen en tot broedermin van dit krom en boos geslacht; dat Hij alle menschen van de hel wilde redden; dat God allen menschen genadig is en liefderijk gedenkt; en dat het de taak van den christen is om de wereld voor zijn Koning te veroveren en door staatssubsidies en revolutionaire kiesrechtuitbreidingen de kerk machtig te maken en zoo een zout in de wereld, om de menschheid te doen bukken voor de Oppersouvereiniteit des Heeren HEEREN.

Terwijl Christus als testament aan zijn apostelen en jongeren slechts naliet de belofte: "In de wereld zult gij verdrukking hebben" en "Gij zult van allen gehaat worden om Mijns Naams wil," en "Zoo wie achter Mij wil komen, die verloochene zich zelve en neme zijn kruis op."

Stonden deze beginselen op den voorgrond bij de staatslieden van Europa en bij de in het geheim werkende diplomaten, die vredestraktaten sloten na den rampzaligen broederoorlog van 1914-1918?

Die ontwapeningssamenkomsten hielden, een volkenbond voor den "vrede" stichtten, en diverse "pacten' opstelden voor het bevestigen van dien "vrede," en die onder de hand elkaar bedrogen, en welker landen intusschen zich tot de tanden toe wapenden.

Zijn ook de Calvinistische Schriftgeleerden en Farizeën in Nederland, met die van hier, zóó doof van geest en blind van ziel geworden, dat zij mee kunnen roemen en juichen in het koor der humanisten en liberalen, der evolutionisten en atheïsten, in ongeloovige en heidensche statenbonden en kerk-allianties bijeen, tegen de treurige werkelijkheid in en het jammerlijke tegendeel, van algemeene menschenmin en volkenverbroedering en wereldveredeling?

Zal dan Lukas 18 vers 8 worden gelogenstraft door den van God afkeerigen en verdorven mensch?

Is dan onder de Calvinisten, die het zich tot een eere stellen "te bukken diep voor het Woord Gods," Markus 13 ook reeds voor onecht verklaard gelijk enkele jaren terug een godgeleerd professor aan de Vrije Universiteit Markus 16 vers 9 tot 20 voor ondergeschoven aanmerkte?

Hebben nu, in onzen zoogenaamden "verlichten" tijd, de menschen, waarvan Jezus sprak in Johannes 3:19, niet de duisternis liever dan het licht, zoodat zij nu het "Licht des Levens" hebben, en hunne werken niet meer boos zijn?

En waar de geloovigen als kinderen des lichts en des daags hebben te wandelen voor Gods aangezicht, zullen zij daar één lijn trekken gaan met de werkers der ongerechtigheid op staatkundig, economisch, wetenschappelijk, sociaal en handelsgebied in de wereld?

Wordt zóódanige meengaandheid en samenwerking bedoeld door het 9de Artikel van ons algemeen en ongetwijfeld christelijk geloof?

En dat de leden van den Volkenbond, die telkens te Genève samenkomen om dusgenaamd den wereldvrede te bevestigen, een bond van den beginne aan op onrecht gegrond, niet dan werkers der ongerechtigheid en wegwerpers van de banden en touwen zijn, die in Psalm 2 worden genoemd, behoeft toch zeker niet aan den schrijver van "Staat en Kerk" in "De Wekker" duidelijk te worden gemaakt, naar wij hopen.

Of zou de "christelijke" wensch door hem geuit ten opzichte van de toen nog te komen en sedert reeds gehouden en mislukte Volkenbondsraad-vergadering, door ons in ernst als zijn harte-overtuiging moeten worden opgevat, en ook Ds. J. gerekend moeten worden tot degenen, die, met den Federal Council of Churches of Christ, de Wall street politici, en de vele predikanten van kerken in Amerika die zeggen een Gereformeerde belijdenis te zijn toegedaan, geroemd hebben in de valsche leuze van een door een verfoeilijken oorlog en een schijnheiligen vrede "bereid maken van de booze wereld tot een betere woonplaats voor alle democratische volken"?

Dat zouden wij betreuren!

De vrede van Versailles c. a., de Volkenbond, de Lausanne en Locarno "pacts," — alles vrucht van de moordpartij en slachterij die de zoogenaamde gekerstende volken tegen elkaar opriepen uit den afgrond der hel, en waarbij zij, met den Naam Gods des Bijbels op de lippen, de hulp van Jood en Heiden en Mohammedaan inriepen, van "gelen" en "zwarten" verzochten, om van Europa een lijkenhuis te maken en van de wereld een grafspelonk, zouden zegen Gods kunnen verwachten?

Hoe kan men het bedenken?

Zouden tegenwoordige Calvinisten dan zóó verblind zijn, dat zij, de listen des duivels en de boosheid der van God afkeerige menschen niet opmerkend, ook in de handelingen van den Volkenbond, en in de actie van de Locarno-Londen overeenkomst (niets dan tegenstand van Christus Koninkrijk toch) meenen, dat te Genève den God des hemels en der aarde in heilige vreeze wordt gedient en dies een zegen van den Allerhoogste met rede kan worden afgesmeekt?

Wat zou het o. i. voor menig leider onder het christenvolk in Nederland goed zijn en stichtend, om eens een aantal jaren, vèr van het "Kanaän" aan de Noordzee verwijderd, eenzaam en alleen, maar met oogen en ooren open, en met een goed verstand tot opmerken en vergelijken, en bovenal met een hart dat God vreest en Zijne geboden liefheeft, eens in Amerika b.v. te vertoeven en te werken.

Neen, niet met een politieke of kerkelijke zending tot hoofsche begroeting of betuiging van volkenvriendschap; niet om daar in deftige kringen te verkeeren als een geziene gast; of om rondgeleid te worden als een vermaard redenaar op een wetenschappelijke spreektoer of hoe ge zoo iets noemen wilt!

Maar, om, naar de wereld arm en onopgemerkt, en onder den invloed van het in aanzien gekomen "erf der vaderen" heen, studie te maken van menschen en toestanden daar en hier. En om geschiedenis, van vroeger al te zeer geprezen dagen en van het heden, in beide landen te overzien en te beschouwen in een helderder licht dan

door rood, wit en blauwe glasruiten wordt geworpen op het blad waarop Clio schrijft.

Dat kon, onder Godes zegen, verhelderend werken voor den geest en ruim uitzicht onbeneveld schenken op de onverwelkelijke, onbevlekkelijke en onverderfelijke erfenis die in de hemelen bewaard wordt voor degenen die in de kracht Gods bewaard worden door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd, I Petrus 1:4.

En ons oude Psalmboek zingt voorts:

"God, die geducht is in vermogen,
Verdraagt de goddeloosheid niet.
Gij zult, o God, die 't al doorziet,
Den booze voor uw heilig oogen,
Geenszins gedoogen."

"God haat en staat hen billijk tegen,
Die onrecht plegen?
— — — — — — — —
Gij, Heer' verdelgt den logenspreker,
Hij, die zijn hand met bloed bevlekt,
En gruwelen met bedrog bedekt."

"God, die op 't recht zijn troon wil stichten,
God is rechtvaardig in zijn richten,
En toont zijn gramschap dag aan dag.
Bestrijdt de mensch zijn hoog gezag,
Blijft hij zich tegen Hem verzetten,
God zal zijn glinsterend wraakzwaard wetten."

"God zelf zal aan het wereldrond
Het recht doen hooren uit zijn mond;
De volken voor zijn vierschaar stellen,
En daar 't rechtmatig vonnis vellen."

"De Heer zal al de volken richten,
En 't onrecht voor het recht doen zwichten:
Geef dan, o Heer, (zoo zij ook onze bede!)
dat voor elks oog,
Mijn recht en vroomheid blijken moog'."

En verder zij het onze bede tot den God van ons heil, die komt om de wereld te richten in gerechtigheid:

"Doe mij niet mee vergaan
Met hen, die U weerstaan,
Wier hart steeds schand'lijk misdrijf kweekt;
Die trouw en plicht verachten,
En 't recht om goud verkrachten,
Als d' onschuld om bescherming smeekt."

Of met Psalm 28:2:

"Trek mij niet weg, o Opperkoning,
Met hen wier argelistigheid,
In schijn van vrede, kwaad bereidt."

G. V. B.

PREDESTINATION

Augustinian

II

We now come to that part of the Augustinian view of predestination which has been a matter of controversy over and over again. If it has become clear to us from the previous articles on predestination that there are two parts that belong to it; we ought also to have noticed from the foregoing discussions that it has not always been clear to even the best minds of the early Christian Church just what two parts belong to predestination. Any one making a study of doctrine in the early Church is struck by the lack of formulated doctrines. We have noticed that the times were not fitted for an elaborate outlining of the various parts of doctrine. But God leads His Church into all the truth by His Spirit and God has also gradually led the church into a conscious reproduction of the truths of Scripture. Otherwise we would not be able to speak of progress of doctrine.

What may be said of the formulating of doctrines in general, may in particular be stated of the doctrine of predestination. First, there was not as much as an inkling of this doctrine. Gradually the horizon of the early Christian Church widened and men began to feel the necessity of some such doctrine as predestination and God led the Church through various vicissitudes and experiences of life and as a result men succeeded in formulating specific doctrines. And Augustine was in this respect more actively engaged than any man before him.

It is to be expected that he did not formulate or conceive of all things correctly. Men are so prone to be children of their own times and to a great extent a product of their environment. This was also the case with St. Augustine. As a result his conception of the sacraments, of Scripture and the Church of God were distorted and far from perfect. For that reason, the Roman Catholics can still worship him and enroll him on the lists of the saints. But, no less, the whole Christian Church is indebted to him and we find in him the precursor of many famous theologians of the Reformation Age. And we also can and may and must go back to him, appreciating what God has given us in him.

And though he may have misconceived of the work of grace and thus have given rise to later distorted views of grace, there is in all the works of Augustine as a theologian, a fundamental line which we may appreciate. He has formulated opinions which have formed stepping stones for later Reformed theology. Much of his view of grace we can readily incorporate into the Reformed system. And closely connected with his view of grace is his view of predestination with its two parts: election and reprobation.

The last time we have noticed how Augustine's view of grace necessitated his formulation of the doctrine of election. It struck us that he apparently allows the work

of grace to be wrought in the heart of reprobates, while he limited persevering grace to the elect. This time we shall see that he also firmly believed in the positive reprobation of individuals by the Almighty God.

First of all, however, it must be remarked that it has been greatly disputed whether Augustine taught the positive reprobation of individuals. Undoubtedly, it is true, that his writings give reasons for doubt. And unquestionably true it is that Augustine does not seem to have had that grip and that complete understanding of the importance and value of some of his own statements which we have today. But it should never be forgotten when we study a man as Augustine that there is an evident attempt at the construction of a system of thought. Coupled with this we must look for some results of the influence of environment upon the thought of such a man who launched out into new fields of study. No one has the audacity to say that Augustine was no more than a compilator, who assembled into somewhat of a coherent system the prevalent opinions of his day. Augustine was not only conservative; he certainly was progressive; a man who sought a fuller understanding of the Bible; one who attempted to reconstruct out of the facts and revelation in Scripture the Divinely intended system of Bible truths which God has graciously granted unto His Church. In this light Augustine must be viewed. We may be ready to admit that there are conflicting elements in his system of truth, we may acknowledge that he reproduced much of the prevalent thought of his times, we may grant that he has not fully realized the value of some of his statements and has not reckoned with the conclusions which his ideas allow, we must at any rate interpret the man Augustine in the light of the fundamental truth which he labored to develop. And then it cannot be denied, especially in the light of his opposition to Pelagian tenets, that he found *total depravity* in natural man, and that God's persevering grace unto His elect spells salvation unto all eternity. The very fact that his conception of grace is so distinguished as to provide persevering grace only for the elect of God, presupposes theological tenets of vast importance. An excellent example of the fundamental notion of Augustine's theology is given in his work, The City of God, in which he so clearly preaches the antithesis to the true presevering Church. Over against the city of God he recognized the existence of the City of the World. His description of the City of God as an antithetical reality—by virtue of the working of God's grace—to the City of the World calls for some such doctrine in his system as the doctrine of reprobation. Even though he did not at all times know how to relate things, the fundamental notion of reprobation was certainly in his mind.

You may object that the above reasoning is unscientific, since it is not sufficiently based on objective and well constituted facts. You object to the process of inference and conclusions from such given facts as are uncontestable. Let it be immediately mentioned that we shall marshal facts to the support of our inferences and conclusions presently. First, however, we must remark that your objection rests as much upon an inference as the above reasoning. Namely, that without the existence of well-known facts, the inferences of above may be fictitious and erroneous.

Be that as it may, there certainly is a wealth of evidence testifying unto Augustine's belief in reprobation. And that is a very important bit of progress in the field of doctrine. Augustine took tremendous strides when he posited the necessity and to a certain extent outlined the nature of predestination. And we expect that Augustine in time shall be appreciated more and more for his views on reprobation. Reprobation has always been a subject of great dispute and is today a matter of dispute and especially the Reformed theologians may turn with gratitude to Augustine, not only for his views on grace, preservation of the saints and election, but no less for his utterances concerning reprobation. Reprobation has again become the point of controversy in our circles in this country and if the theologians of today will study Augustine, Gottschalk, Calvin and the Fathers of Dordt and no less the prevalent opinions of the authors of Van Zonde en Genade, then the keen detector will notice progress all along the line with Augustine as the exponent of reprobation in the Nicene Age.

The reason why there is so much debate about Augustine's teaching of reprobation can be found in the fact that there are several stages in the life of Augustine which determine his opinion on various subjects. Augustine did not always hold the same views throughout life. He was too much a child of his age for that. At the time that he controverted the Manichaeans, his opinion concerning reprobation and other doctrines was different than later on. At the time when he was combating Manichaeism "he held, not to absolute, but to conditional predestination, and to a reserved power in the will, notwithstanding our need or divine succor. Man, he held (at that time), can exercise faith by his own power, and thereby obtain the gift of converting grace. In 394, when he wrote his commentary on the Romans, he contrasted an election on the ground of works with election conditioned on faith, and ascribed to the elect hidden merits—that is, certain dispositions of heart which are the ground and reason of their being elected. Further reflection on his own spiritual experience and later study of the Scriptures convinced him that election is unconditional, that the contrast in the Epistle to the Romans is not between an election on the ground of works and an election on the ground of faith, but between a work springing wholly from God, and man's doings of whatever sort. The election of man is not a judgment in his favor, in comparison with other men, but an act of sovereign grace." (Fisher, History of Christian Doctrine, p. 192.)

No wonder thus that Augustine's language varies with regard to the doctrine of reprobation or predestination to death. Because Augustine did not sufficiently orientate himself, we must expect to find statements which reflect Augustine as wrestling with the implications of

his own position. Thus we marvel not when we read: "Sometimes he seems to shrink from saying that God predestinates man to destruction, on the ground that predestination can only have regard to such things as God Himself works, whereas sin is not his work. At other times he distinctly favors this stern dogma as the only logical deduction from his theory of irresistible Grace. The *Enchiridion* clearly contains it, but it began to be specially developed,—in the *De Correptione et Gratia*, which was written in 427 and was followed up by the *De Praedestinatione Sanctorum* and the *De Dono Perseverantiae*." "In one of his early works Augustine had declared that Predestination is grounded on foreknowledge —an opinion which was already held in the Church. But as his views of grace developed and as the Pelagian controversy advanced, he referred to this as a mistaken notion which he held before he became a bishop, and began to set forth a more absolute Predestination, such as has so largely entered into the controversies of later times. This doctrine has never been held in the Church and was in every sense of the word a novelty. But at the same time Augustine seems to have stopped short of the idea of a positive decree of perdition, and the doctrine of reprobation was never urged so consistently and relentlessly by him as it was subsequently, by Gottschalk in the ninth century and by Calvin in the sixteenth." (R. S. Moxon, The Doctrine of Sin, p. 101.)

One thing, however, may be certain: Augustine did not limit predestination to election unto eternal life. He certainly has recognized that, next to election and in many respects co-ordinate with that doctrine, there is the doctrine of foreordination unto death. He may have grappled with the problems which are involved in them, but nevertheless, did arrive at conclusions which make him an outspoken teacher of the doctrine of reprobation. This is very evident from the way in which he explains the most fundamental difference between sinner and sinner. He treats, for example, of the fact why God created the reprobates, if He knew that they were to be lost forever. He also tried to explain how God is never the author of sin—a point of doctrine which is closely related to the doctrine of predestination. He also tried to explain why the number of the reprobates is far greater than the number of the elect and how the doctrine of reprobation is to be admitted alongside of the confession that God is gracious, merciful, long-suffering and full of loving-kindness.

With these facts before us, there is no room for any doubt whether Augustine advocated the doctrine or reprobation!

To be sure, there are certain indications in the writings of Augustine which might cause one to doubt. One of the reasons for this fact has been given above and in the following we wish to particularize and to mention some of the things which hint at a denial of reprobation. Some have thought that Augustine made the elect objects of God's predestination or foreordination, while reprobates are objects of God's foreknowledge. He does not make God's Counsel consist of foreknowledge alone, as though foreordination entirely depends on foreknowledge. Faith and unbelief, salvation and damnation are not mere objects of God's passive foreknowledge, but objects of God's will and good pleasure. Faith is the gift of election and foreordination is not passive foreknowledge but the Divine predetermination affecting the nature and character of all events and persons. But Augustine did designate reprobation as a foreseen fact. But Augustine did not intend to designate the act of divine reprobation as in no way determined by the foreknowledge (voorwetenschap) of God. By no means, he never conceived of God's foreknowledge as being passive and non-determinative. He fully realized that this idea presupposes the subjection of the divine will to the human will. Exactly in this connection, Augustine affirms that God wished to have men sin, and that sin as such has been divinely prearranged and guided. The reason why Augustine does not use the term foreordination with regard to the reprobates, may perhaps be sought in the fact that he realized that God does not work out reprobation in exactly the same way as election unto eternal life. This distinction has persisted even to our very day. Although men are beginning to realize that with God there is no negative act and that a foreknowledge which determines reprobation unto eternal death is just as almighty and certain of realization as foreordination unto eternal life. Augustine, himself, seems to have sensed this and for that reason did not hesitate to view reprobation as the negative side of election.

Those who are in a position to realize how strongly Augustine taught reprobation will not be surprised to read that he spoke of the reprobates as "predetermined unto everlasting death," "predetermined unto eternal corruption," "the world foreordained unto condemnation," "Judas, predestinated unto corruption."

Relative to Schaff's contention that Augustine's views move within the limits of infralapsarianism, we wish to remark that Augustine built up his view of predestination largely upon another idea, n.l., that all men form one mass of damnation. But insofar as Augustine strongly asserts that God has willed the fall of man into sin, it is to be questioned whether any such assertion as Schaff makes can be sustained. One thing, however, is evident, and that is the necessity of the view that God's will concerning elect and reprobate is the result of the ages. Read John VI: 36-39; Ezek. 34:16; John X:26.

B. J. D.

---

32. Er zwerven gedurig drie roofschepen om ons rond. Eerst, onze verdorvene natuur; ten andere, de wereld; ten derde, de valsche leer. Om dezer drie stukken wille is het haast gevaarlijk, in de wereld te zijn. Bij het derde gebruikt de Satan menschen van groot verstand en groote bekwaamheid, welker woord om zich grijpt als de kanker.

AAN MIJN VRIEND IN HET WESTEN

Grand Rapids, 28 April, 1926.

Amice fraterque!

'k Was recht blij weer eens een brief van je te ontvangen en te vernemen, dat de Heere de goede zaak bij jullie in den omtrek ook zegent en dat het jullie wel gaat. Wie zou zich niet verheugen als 's Heeren zaak bloeit, niet waar? En dat de Heere Zijn zaak door ons wil bevorderen, daarin word ik van dag tot dag nog meer gesterkt.

Met de Christelijke Gereformeerde Kerken begint het hoe langer zoo slechter te staan. Ze gaan onvermijdelijk achteruit in beginsel en ook in leven. De oude palen moeten steeds verder terug gezet worden. Dat kan niet uitblijven. Wie eenmaal aan het afglijden is en zich daarvan niet wil bekeeren, moet wel verder op dat hellend vlak.

Dat ziet ge nu weer aan dat rapport over die unionkwestie, niet waar? Wie zou enkele jaren geleden het voor mogelijk geacht hebben, dat de kerkelijke commissie met zulk een rapport zou durven komen? En zooals het nu reeds begint te gaan met betrekking tot de unions, zoo gaat het straks ook met de geheime genootschappen. En met vele andere dingen. "Mark my word," zegt Van Lonkhuyzen dan.

Ik wil nog even weer terug komen op den toestand in Hudsonville. Een lid dier gemeente schreef mij, dat ik je dit ook maar moest vertellen, en ik klap dus niet uit de school.

Dit lid dier gemeente schreef mij dan, wel een beetje ondeugend, dat de kerkeraad van Hudsonville er nog drie punten bij had aangenomen en ze sommige broeders en zusters aldaar had voorgelegd ter onderteekening. Om de zaak te verstaan, amice, moet je weten, dat sommige leden dier gemeente reeds geruimen tijd voedsel voor hun ziel zoeken bij ons en dus weinig meer in Hudsonville kerkten. Nu ging dat natuurlijk niet aan en het was te verwachten, dat de kerkeraad die nalatige leden dan ook eens zou bezoeken en vermanen. Welnu, dit lid uit Hudsonville schrijft mij, dat er een commissie bij de verschillende broeders en zusters op bezoek is geweest en hun de volgende drie vragen heeft voorgelegd ter beantwoording:

"1. Gelooft gij, dat de leer, die in de Christelijke Kerk alhier geleerd wordt, de eenige zuivere en volkomene leer is?

"2. Gelooft gij, dat gij door met alle anderen in tegenwoordigheid van Hoeksema te vergaderen den schijn op u laadt van scheurmakerij in de gemeente aan te richten?

"3. Gelooft gij, dat ge, door gedurig òf Hoeksema òf Danhof te gaan hooren, bewijs geeft van die leer voor te staan?"

Hier stond dan nog bij, dat zoo de broeders op bovenstaande vragen geen bevredigend antwoord gaven en beterschap beloofden, hun alsdan het avondmaal zou worden ontzegd.

Nu moet je me niet verkeerd verstaan, amice. Ik bedoel met dit schrijven volstrekt niet te beweren, dat de kerkeraad van Hudsonville niet recht deed door deze nalatige broeders en zusters te bezoeken. Dat was zijn plicht. Maar dat men aanstonds met deze vragen kwam, en dan nog wel met zulke vragen, dat vind ik wel een beetje verregaand. Het zijn dan toch wel drie vreemde geloofsartikelen, niet waar? De eerste vraag houdt zoo ongeveer in, dat alleen op Hudsonville nog de zuivere leer wordt verkondigd. Nu wist ik wel, dat de kerk sterk afwijkt en hard achteruit gaat. Maar dat het er reeds zoo treurig bij stond, dat men nu bepaald alleen nog in Hudsonville de zuivere leer kon hooren verkondigen, dat wist ik niet. Bovendien zal Ds. Krohne toch ook wel in zijn ziel overtuigd zijn, dat bij ons de zuivere leer wel degelijk gepredikt wordt. Vóór onze afzetting wist hij dat tenminste wel degelijk. Och, och, wat gaat het toch snel, als iemand het rechte pad verlaat! Wij zouden Ds. K. wel willen toeroepen: "Broeder, ga toch niet door tegen beter weten in! Bekeer u toch van dezen weg! Gij weet immers wel, dat wij de zuivere gereformeerde waarheid verkondigen. Zeg toch, dat gij uwe handteekening niet langer wilt hebben onder de afzettingsbul van Dss. Danhof en Ophof! Die broeders hebben immers niets kwaads gedaan! Gij moet daarvan toch wel diep in uw ziel overtuigd zijn! Hoe zult gij dit toch ooit voor God verantwoorden?"

En de beide andere vragen zijn toch ook vreemde geloofsartikelen, niet waar?

Daar komt dan nog bij, dat ditzelfde lid mij ook schrijft: "Stel daar nu eens bij, dat er nooit eene commissie is geweest om ons te waarschuwen en dat er op huisbezoek zelfs niet een woord van deze zaak mocht worden gerept en geroerd. Want toen Ds. K. ons vroeg of wij nog wat te vragen hadden en ik tegen hem zeide, dat ik heel wat op mijn gemoed had, zeide hij: 'Ik antwoord u niet op één vraag, ik begeef mij niet op glad ijs, ik sta niet scherp.' En dan dat we later nooit weer iemand gezien of gesproken hebben tot twee dagen voor het avondmaal en dan met deze bedreiging."

Zie, amice, zoo wordt het dan toch wel een beetje erg. Als een herder er dan van overtuigd is, dat hij dwalende schapen onder zijne kudde heeft, dan is het toch zijn dure roeping, zoowel als de begeerte zijner ziel, om ze weer terecht te brengen, in plaats van aanstonds met een kerkelijk ultimatum te komen en met de censure te dreigen.

Er moet me nog een ding van het hart en dan eindig ik eerst weer. Je weet wel, dat men in verband met onze zaak altijd beweerd heeft, dat de tucht toch doorging, ook al beriepen we ons op de Synode. We zouden ons moeten onderwerpen aan den eisch der classis in betrekking tot de Drie Punten der Synode. En meenden we al dat

de classis tot dien eisch geen recht had en beriepen we ons daarom voor onze meening op de Synode, dat alles baatte niet. De tucht ging over dat beroep heen toch door en we werden geschorst en afgezet. Zoo beweerde men. Zoo deed men. En zoo getuigde men ook voor het wereldsche gerecht. Vooral Dr. Beets was daar zeer diep van overtuigd. Nu mag dezelfde doctor gaarne bogen op hetgeen de Synode in Nederland gedaan heeft in verband met de zaak Geelkerken. Dat komt nogal in zijn kraam te pas. Daarom schrijft hij er gaarne over natuurlijk. Maar ik wilde wel, dat hij ook het volgende eens in het licht gaf uit het kerkrechtelijk rapport en synodaal besluit in de zaak Geelkerken:

"Dat echter krachtens het onderteekeningsformulier Dr. Geelkerken toen hij zich bezwaard gevoelde over deze besluiten der Classis Amsterdam formeel het recht had in appèl te gaan bij de meerdere vergaderingen *en staande dit appèl gehouden was eerst als de Particuliere Synode uitspraak gedaan had* zich daarnaar te reguleeren, zoodat de straf waarvan in dit onderteekeningsformulier gewag wordt gemaakt, wanneer een predikant weigert de gevorderde verklaring af te leggen, n.l., het ipso factor gesuspendeerd worden, in geval van appèl *eerst intreedt wanneer de Particuliere Synode over zijn bezwaar uitspraak gedaan heeft* en hij dan nog weigeren zou zich naar deze uitspraak der Particuliere Synode te reguleeren, weshalve de Classis Amsterdam, toen Dr. Geelkerken bij de Particuliere Synode in appèl was gegaan, ook juister zou gehandeld hebben met eerst de uitspraak dezer Synode af te wachten en *zij ook niet bevoegd zou geweest zijn hangende dit appèl, Dr. Geelkerken ipso facto van zijn dienst gesuspendeerd te verklaren,* omdat hij weigerde op de hem gestelde vragen een naar het oordeel der Classis voldoend antwoord te geven."

Je begrijpt wel, amice, hoe dit licht werpt op onze zaak, niet waar? Als iemand b.v. veroordeeld is om opgehangen te worden en hij gaat in hooger beroep en men zou dan tot hem zeggen: "Dat is je goed recht, man, maar je moet goed verstaan, dat we je toch aanstonds ophangen eer het hooger gerecht uitspraak gedaan heeft," dan zou men doen zooals de classes in Grand Rapids deden. "Neen," zegt men in Nederland, "als een veroordeelde in hooger beroep gaat, dan wacht ge met ophangen tot het hoogere gerecht zijn oordeel heeft gegeven." En ik denk, dat het ook goed duidelijk is, dat men het in Nederland bij 't rechte eind had in dit opzicht.

Nu, amice, eerst gegroet. Groet ook de broeders en zusters in Hull, Sioux Center, Doon, Rock Valley, Sibley, etc.

Gode bevolen.

Je vriend en broeder in Christus,

H. H.

---

41. Een gierigaard kan niets nuttiger en beter doen, dan dat hij sterft; want in zijn leven is hij noch God, noch den menschen, ja ook voor zichzelven van geen nut.

INGEZONDEN

Opmerkelijk

Geachte redaktie!

Mag ik voor onderstaande een klein plaatsje in de S. B.? Bij voorbaat mijn dank. Als het hart vol van blijdschap en dank aan onzen God is dan doet het ons goed dat hart eens te ontlasten. En zoo is het thans met mij. Zes jaren geleden waren we ook blijde als gemeente, toen de Heere ons een leeraar schonk, die ons den vollen raad Gods verkondigde. Doch het bleek al spoedig, dat er enkelen in de gemeente waren, die het volle licht van Gods Woord niet konden verdragen. Ze begonnen muizenissen te zoeken en ze vonden ze ook met behulp van hun vriend Dr. Janssen. Deze zeide immers: Ds. H. kan niet over mij oordeelen, want hij is zelf niet Gereformeerd; hij gelooft niet in de Algemeene Genade. In gezelschap van hem begonnen de vijanden onzen leeraar tegen te staan. En ze hebben hun doel maar al te goed bereikt: Hij moet er uit, maar hoe krijgen wij hem er uit? (Ds. V. d. M.)

Wel er zouden dikke boeken geschreven kunnen worden over hetgeen geschied is, maar het lust ons niet hierover uit te wijden. We hebben alle vergaderingen der classis bijgewoond, in Grand Rapids Oost en West, en zijn er dus meer dan zat van. Ten slotte kwamen we nog bij den wereldschen rechter en daar spraken de vijanden het openlijk uit, dat de natuurlijke mensch nog goed kan doen voor God. En het was juist drie dagen vóór de Kerstdagen dat men in ons kerkgebouw aan Eastern Ave. inbrak. Men zette politie in de kerk, voor dat doel gehuurd, om ons uit het kerkgebouw te houden. Nu dit alles heeft ons niet verwonderd. Het gaat in den regel zoo in de historie. In de Oude Bedeeling kregen degenen, die God verlieten telkens weer de overhand in den tempel Gods. En zoo gaat het ook thans. Deze dingen hebben wel menigmaal ons hart vervuld met droefheid, vanwege den afval der kerk, die wij lief hadden. Doch men wilde de zuivere waarheid niet en daarom hebben ze ons uitgeworpen.

Doch de Heere heeft ons niet verlaten, zooals duidelijk is voor ieder, die de oogen niet moedwillig sluit. Als men in andere gemeenten steen en been klaagt, vooral over het jongere geslacht, dan is het opmerkelijk, hoe bij ons alles bloeit. Catechisaties en vereenigingen worden druk bezocht. En ofschoon we in den laatsten tijd geen eigen plaats hadden voor onze eerediensten, toch was het altijd overvol, waar we ook vergaderden. Opmerkelijk is het ook, dat de Heere de schoone hoek aan Fuller Ave. en Franklin St. voor ons bewaard had, zoodat wij daar konden beginnen te bouwen. Nergens zijn er anders in die omtrek loten verkrijgbaar. Zoo weet de Heere vooruit voor Zijn volk te zorgen. Opmerkelijk was het al weer, dat we in den winter juist op straat werden gezet. Wij dachten eerst: een slechte tijd! Doch de Heere weet beter. Want immers we konden nu met eigen werkvolk

aanstonds beginnen te bouwen. Drie maanden eerder en ook drie maanden later had dit niet gekund, omdat het werkvolk dan te druk geweest was. Maar de winter dan? zult ge zeggen. Ook dit was alweer opmerkelijk. Toen we 29 Dec. l.l. begonnen te graven voor het basement, was er acht à tien duim vorst in den grond. Toen we twee dagen bezig waren werd het dooi weer en spoedig hinderde ons de vorst niet meer. We konden spoedig met het fundament beginnen. Toen was het ook zacht en soms dooi weer. Spoedig was de muur op en een dak er over en glazen er in en een verwarmings-systeem er in, zoodat de grond geheel kon worden uitgedooid en we den cementen vloer konden leggen. En den 17den Maart waren we met alles klaar. Velen vroegen ons: hoe hebt ge dat alles toch zoo gauw gedaan midden in den winter? Doch, dat is zeer eenvoudig. Aan 's Heeren zegen is alles gelegen, en als Hij werkt wie zal het dan keeren? De Heere heeft dit alles beschikt, niet wij, opdat we een ruime plaats zouden hebben voor onze groote gemeente.

Hierover nu zijn wij verblijd en de geheele gemeente met ons. Dit werd duidelijk, toen we op Zondag, 28 Maart, voor 't eerst als gemeente in ons nieuwe basement mochten samenkomen. Vier keer was de kerk vol. In den eersten dienst had de leeraar tot tekst gekozen Ps. 91 : 1, 2. Hij zeide, dat wij hier nergens veilig zijn. Aan Eastern Ave. waren we niet veilig en hier ook niet, schoon we hier tusschen dikke muren zitten. En daarom is het zaak, dat wij maar weer direkt vertrekken gaan, *nu* op dit oogenblik. Maar waar dan heen? Naar de schuilplaats des Allerhoogsten, want die daar is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen. Daar alleen zijn we veilig. De mensch komt daar van zichzelf niet, want hij is een vijand Gods en er is niemand die goed doet, ook niet tot één toe. Van zulke getuigenissen is de Schrift vol. Vlak het tegenovergestelde van wat de tegenwoordige tijd wil met dien natuurlijken mensch. En daarvan gruwen wij juist. Het kind Gods belijdt zelfs immers, dat zijn beste werken met zonde zijn bevlekt, wat zal dan de natuurlijke mensch nog?

Wel vrienden, ons doel is om verder het gebouw bij contract uit te laten, een prachtig en groot gebouw, met 1342 zitplaatsen. Wij hopen het, zoo de Heere wil, met eenige maanden gereed te zien. Maar laten we onze harten niet hechten aan de vergankelijke dingen dezer wereld. Ook dit gebouw zal eenmaal vergaan. Maar laat ons zoeken de dingen, die boven zijn, waar Christus is, waar mot noch roest verderft en waar de dieven niet doorgraven en stelen.

Wel, weest gegroet.

T. HELMHOLDT.

Grand Rapids, Mich., 1000 Watkins St.

---

45. *Van God alleen* is beginnen, voortgaan en eindigen. Alles, wat *gij* begint, is *zonde*, en *blijft zonde*, het glinstere zoo mooi als het wil: gij *kunt niets dan zondigen, doe, hoe gij wilt.*

INGEZONDEN

Redactie van "The Standard Bearer"!

Waarde Broeders:—

Gaarne zag ik onderstaande vragen, die betrekking hebben op het artikel "Organische Verkiezing en Kinderdoop" in Vol. II, No. 5, van uw blad, beantwoord door Br. Danhof. Mag ik daar plaats voor vragen?

1) Volgens uw artikel schijnt u uit te gaan van de gedachte, dat de verwerping zoowel als de uitverkiezing de vroeggestorven kinderen der geloovigen raakt. Ik maak dit op uit den zin, regels 3 tot 7 van boven op bladzijde 138. Indien u deze gedachte is toegedaan, waar blijft dan de kracht van "dat godzalige ouders derhalve niet moeten twijfelen aan de verkiezing en zaligheid hunner kinderen welke God in hunne kindsheid uit dit leven wegneemt?" Indien de verwerping ook de vroeggestorven kinderen der geloovigen raakt, waar is dan de troost voor geloovige ouders? Dan is er toch geen zekerheid aangaande de vroeggestorven kinderen. En dan heeft ook het bovenaangehaalde uit de Dordtsche Leerregels, Hfdst. I, 17, geen beteekenis. Wie zou dan niet moeten twijfelen aangaande de verkiezing en zaligheid hunner vroeggestorven kinderen?

2) Gods verkiezing en verwerping beide gaan over de gedoopte kinderen der geloovigen. En in den doop betuigt en verzegelt de Drieëenige God de verlossing aan het gedoopte kind volgens ons Formulier. Is deze betuiging en verzegeling welmeenend? Indien niet, wat beteekenis heeft dan de doop?

Met dank,

Uw Br. in Chr., J. P.

Wie *doop* zegt, moet meer zeggen. Want op den klank van dat woord spitst terstond een ieder de ooren. Dat komt, omdat met name de kinderdoop geenszins door allen grondig verstaan wordt. Zelfs kan worden gezegd, dat schier elk fondamenteel verschil in de leer en de practijk der onderscheidene kerken wortelt in de quaestie van den kinderdoop. Zeer bijzonder stond de groote Kerkhervorming des zestiende eeuw in het teeken van den doop der kleine kinderen. Het verwondert ons dan ook in het minst niet, dat men naar aanleiding van hetgeen we schreven vragen tot ons richt. Daar rekenden we op. Daar is het ons zeer bepaald om te doen. Want in het vraagstuk van den kinderdoop wortelen ook onze huidige Gereformeerde problemen. Daarom zeggen we het hier uitdrukkelijk, dat we gaarne menschen ontmoeten, die een doopsquaestie hebben. Met hen is iets te beginnen. En wij beloven, dat we alle vragen naar vermogen zullen beantwoorden, niet in private brieven, maar openlijk in ons blad; opdat allen leering mogen hebben. Maar we gaan natuurlijk niet naar aanleiding van elke vraag telkens op alles in, wat wel op de eene of andere wijze in verband kan gebracht worden met den doop der jonge kinderen. Dat doen we ook thans niet.

Voor onze algemeene beschouwing van het verbond der genade en van den doop, met name den kinderdoop, verwijzen we Br. J. P. naar hetgeen we van tijd tot tijd schreven en nog hopen te schrijven over daarop betrekking hebbende onderwerpen in ons blad en in onderscheidene brochures. En voor een meer bepaald antwoord op de ons gedane vragen verwijzen we verder naar onze artikelen: "Veronderstelling of Openbaring" en "Op Grond van het Genadeverbond," *Standard Bearer*, Dec. '25 en Jan. '26. Daarin wordt schier alles gevonden, wat de vrager wil weten.

Het is onze overtuiging, dat Gods onderscheiding van het geestelijk zaad der vrouw niet-gebonden is aan de eene of andere uitwendige bijkomstigheid, zooals natuurlijke afstamming, verstandelijke kennis, ambtelijke positie, vroegtijdig sterven, of iets dergelijks. Gods genadewerk is niet afhankelijk van iets in den mensch. Adams natuurlijk nakroost wordt vaneen gescheiden naar het welbehagen van 's Heeren wil. En dat geldt ook van de natuurlijke kinderen der geloovigen. Er is *twee-erlei* zaad. Daar moeten we in onze verbonds- en doopsbeschouwing beslist van uitgaan. De kinderen der geloovigen zijn, ook in onderwerpelijken zin, dus wel te onderscheiden van andere kinderen. Maar we mogen niet zeggen, dat *alle* kinderen der gemeente voorwerpelijk de verbondsbeloften bezitten en onderwerpelijk bekwaam zijn, hoe dan ook, om de verbondsgoederen zich toe te eigenen. Evenmin bezitten *al* de kinderen der geloovigen in onderwerpelijken zin Gods zaligmakende genade. Zulks mag men ook bij den doop niet veronderstellen. Om de zeer eenvoudige reden, dat de Schrift wel zeer wezenlijk spreekt van tweeërlei Israël en van tweeërlei geestelijk zaad, waarin het natuurlijk zaad der gemeente uiteenvalt. Gods verkiezing en verwerping gaan dus zeer zeker ook over de gedoopte kinderen der geloovigen. Daarvan is niet alleen Sara, maar ook Rebekka een bewijs. En daarvan is vooral een bewijs het historisch Israël, dat den Christus verwierp. Want daaruit blijkt niet, dat het woord Gods uitviel; doch omgekeerd, dat die niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn. Door de verkondiging en de aanbieding van den Christus en van genade en heil door Hem verkreeg het overblijfsel naar de verkiezing der genade, verkregen de uitverkorenen het door God beloofde, en de anderen zijn verhard geworden. En zulks is steeds de vrucht van de rechte verbondsmatige bediening van Gods Woord aan het zaad der gemeente. Dit wordt als om strijd geleerd door Schrift, geschiedenis en ervaring. Wel dus beteekent en verzegelt de Doop thans, gelijk de Besnijdenis vroeger, den kinderkens van godzalige ouders, niet minder dan den volwassen' geloovigen, de zaligmakende genade Gods. Doch dit mag niet in individualistischen-atomistischen zin worden opgevat, maar moet organisch worden beschouwd. Mystiek genomen, is dan ook de vernieuwende werking des Geestes, waardoor het door Christus verworven heil aan Zijn volk wordt toegepast, en die zich in het zaad der gemeente, organisch beschouwd, door alle geslachten heen, onafgebroken voortzet, de eigenlijke grond voor den kinderdoop. Wij kunnen dus niet *alle* feitelijk gedoopte kinderen, hoofd voor hoofd, eenvoudig zalig heeten. En wiskundig zeker laat zich o. i. ook de uitverkiezing en zaligheid van elk kind, dat God in zijne kindsheid uit dit leven wegneemt, niet bewijzen. Op veronderstellingen, gissingen en berekeningeen mag niet worden gebouwd. Onze beschouwing moet gespeend wezen aan alle geestelijke speculatie. Wij moeten ons houden aan hetgeen openbaar is. Openbaar nu is, dat kinderen, zoowel als volwassenen, in Gods verbond en Zijne gemeente begrepen zijn, en in Christus heilig, met eene heiligheid, die zaligt. Nu neemt God sommige kinderen van godzalige ouders in hunne kindsheid uit dit leven weg. Wat is nu de geestelijk-natuurlijke spontane geloofshandeling van zulke ouders? Zullen ze uit het vroegtijdig sterven hunner kinderen besluiten tot hunne verwerping? Maar de wille Gods wordt niet bepaald door en komt niet specifiek tot openbaring in een zekeren leeftijd des menschen. Jeugd en ouderdom als zoodanig hebben daar niets mede uitstaande. Gods verbond en genade worden geheel niet bepaald door iets in den mensch. Daar volgt nu zeker in het afgetrokkene uit, dat vroegtijdig wegsterven als zoodanig geen absolute waarborg biedt voor iemands verkiezing en zaligheid; maar nog minder valt daaruit te concludeeren tot de verwerping van de vroegtijdig wegstervende kinderen van godzalige ouders. Want naar de positieve gedachte van het genadeverbond zijn de kinderen der geloovigen heilig, dat is, uitverkoren en begenadigd in Christus. En aangezien er ons nu van den wille Gods betreffende de kinderkens van godzalige ouders, die in hunne kindsheid worden weggenomen, niets anders geopenbaard is, en wij van den wille Gods uit zijn Woord moeten oordeelen, en wij als verbondsmenschen, naar onzen geestelijken aard, afkeerig zijn van alle ijdele philosophie en wijsgeerige speculatie, zoo is geheel doorzichtig, dat godzalige ouders op geen deugdelijken Schriftuurlijken grond zouden kunnen twijfelen aan de verkiezing en zaligheid van zulke kinderen. Het geloof heeft troost.

Mocht de vrager hiermede nog niet geheel voldaan zijn, dan openbare hij zich gerust nader.

H. D.

IN MEMORIAM

Den 25sten April werden wij geroepen een onzer spruiten,

ANNA BARBARA,

die pas den leeftijd had bereikt van 2 jaar, 3 maanden en 3 dagen, af te staan aan Hem, Die alles bestuurt en regeert, en doet medewerken tot de voltooiing van het werk Zijner genade in Christus Jezus.

Moge dit verlies van ons geliefd kind ons eene aansporing zijn tot een meer volmaakt leven van toewijding aan God.

C. K. LANING
JENNIE LANING, née Keizer
En Kinderen.

Kalamazoo, Michigan.

DE VERVULLING DER BELOFTE IN HET NIEUWE TESTAMENT

De vervulling der belofte doet ons denken aan de eerste belofte, ook wel "de Paradijs-belofte" genoemd, Gen. 3:15. Nadat Adam en Eva hadden gegeten van den verboden boom, komt de Heere tot hen in Zijne groote liefde, en nog eer zij eene volledige en oprechte schuldbekentenis hadden gedaan, zegt de Heere dat Hij vijandschap zal zetten tusschen de slang en de vrouw en tusschen het zaad der slang en het zaad der vrouw; het zaad der vrouw zal de slang den kop vermorzelen en de slang zal het zaad der vrouw de verzenen vermorzelen. In Gen. 3:14 wordt tot de slang gezegd dat zij op haren buik zal kruipen en dat ze haar voedsel in het stof zal eten, dus wij zien hier eene zichtbare straf toegepast aan de slang, als instrument in de verzoening van Adam en Eva; maar de vloek was in wezenlijkheid gericht tegen den onzichtbaren verzoeker, wiens lage conditie en gemeene begeerte, genoegen te vinden in het doen zondigen en in het ongeluk storten van anderen, symbolisch wordt aangewezen door het kruipen der slang op haren buik en het eten in het stof. Doch deze vloek op satan is uitgesproken in een taal welke inhoudt de som van alle zegeningen die een genadig en barmhartig God schenkt aan zondige menschen, namelijk aan allen die gelooven in Hem die komen zou, om ons van de zonde en hare heerschappij te verlossen; het is eene profetie en eene belofte, welke door alle tijden heen is vervuld geworden maar nog niet ten volle is vervuld; zij houdt in het geheele Evangelie, en eene profetische historie van den tegenstand, welke het zal ontmoeten, en de overwinning, waarmee het zal worden bekroond, in alle tijden en in alle landen, tot de voleinding des tijds.

Christus Zelf is het zaad der vrouw, als zijnde de meest-Doorluchtige en waardevolle van het gansche menschelijk geslacht, hoewel nochtans alle ware geloovigen, als zijnde een met Hem, daarin zijn begrepen en met Hem zullen deelen daarin. Hij wordt genoemd "het zaad der vrouw," en niet "het zaad van Adam," al is het, dat Hij in zekeren zin afstamt van beiden; niet alleen omdat Satan overwonnen had op de vrouw, maar tevens, en voornamelijk, met eene profetische aanwijzing, om aan te duiden de wondervolle ontvangenis en geboorte uit eene reine maagd.

Maionides, een Joodsche schrijver, zegt van deze passage der Schrift: "Welke is meest wondervol, en niet te verstaan naar de letter, maar houdt in groote wijsheid"; — in welke woorden hij meer waarheid schreef dan hij zelf besefte, maar hij was niet bekwaam om te ontvouwen de verborgene wijsheid, zooals wij, Christenen, door Gods genade dat kunnen doen. De geboorte van den Messias is de ontvouwing van deze verborgenheid.

De duivel en zijne engelen en alle goddeloozen zijn de slang en zijn zaad. "Gij zijt uit uwen vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen," lezen we in het Nieuwe Testament. Het zijn de woorden van Jezus tot de Farizeën. God Zelf heeft vijandschap gezet tusschen deze twee strijdende partijen. Het effect van Gods genade in de harten van ware Christenen is vijandschap — niet tegen den persoon des zondaars, maar tegen zijn karakter en het beeld van Satan, hetwelk hij draagt, en de zaak van Satan, welke hij bevordert en voorstaat; want dezelfde gedachte is in degenen die van Christus zijn als in Christus zelf, welke is gekomen opdat Hij de werken des duivels verbreken zou. Ook der Christenen karakter en wandel; het getuigenis dat zij doen uitgaan tegen de zonde en de goddeloosheid der wereld; de tegenstand welke zij daartegen bieden, zoowel als het succes en de overwinning welke de Heere hen schenkt, wekt op de woede en afgunst en vijandschap van Satan en zijne dienstknechten, welker hoogmoed zij tegenstaan; wier conscientie zij in beroering brengen en wier ware karakter zij zien, wier zonde zij haten en veroordeelen. Dit is volgens de Marg. Ref. Kantteekening. Hierop doelt Satan en zijn zaad. door open tegenstand en geweld; door vervolging; door verborgene werken en lastering; door listige verzoekingen en achterklapping. — altemaal strijd tegen Christus, het zaad der vrouw! Door dit te doen, vermorzelen zij Zijne hielen. Eens hebben zij gekruisigd den Heere der heerlijkheid; zij hebben millioenen van Zijne discipelen vermoord, en op de eene of andere wijze brengen zij altijd inwendige en uitwendige wederwaardigheden en verdrukkingen over hen. Maar, — zal iemand vragen —, zijn alle deze dingen, welke Satan en alle goddeloozen brengen over Christus en de Zijnen, dan niet tegen hen? Wij antwoorden: Neen, geenszins; want er staat geschreven: "Ik zal vijandschap zetten," Gen. 3:15. Het is God-Zelf, Jehova, de Verbonds-God, Die de vijandschap zet. Ook toen zij Christus aan het kruis klonken, was dat de vervulling der belofte en profetie, welke in de Oude Bedeeling was beloofd en in de Nieuwe Bedeeling wordt vervuld in Christus Jezus. Hierdoor werd door Christus volbracht het werk, waartoe Hij was gesteld, namelijk: te doen het werk, hetwelk Hem door den Vader was opgedragen, om te verlossen alle de Zijnen, welke onder het geweld des duivels waren, en om verzoening voor hen teweeg te brengen, en het eeuwige leven en den Heiligen Geest voor hen te verwerven. Het doel van Satan is, degenen die in Christus zijn, zoo mogelijk te verderven, teneinde daardoor Christus Zelf te treffen in hen; en ook de goddeloozen brengen verdrukking over degenen die in Christus Jezus zijn, omdat zij rechtvaardig zijn en wandelen als rechtvaardigen, en omdat hunne werken, namelijk der goddeloozen, onrechtvaardig zijn. Hierom sloeg Kain zijn broeder dood.

Zooals we zeiden, de goddeloozen vervolgen de Christenen omdat zij rechtvaardig zijn in belijdenis en wandel, doch God laat hen verdrukken omdat ze op eene of andere wijze zijn afgeweken en opdat ze meer rechtvaardig zullen wandelen; opdat zij meer in Zijne gemeenschap en liefde zullen deelen. Hij laat ons voor een tijd verdrukken en doet ons voor een tijd bedroeven, om ons te louteren en ons van allen droesem te zuiveren, gelijk het goud en het zilver wordt beproefd, en om ons lijdzaamheid te leeren. Ook dit ligt in de Paradijsbelofte, en wordt in de Nieuw-Testamentische bedeeling vervuld, en komt ons op zoodanige wijze ten goede, zoodat wij zelfs roemen in de verdrukking, Rom. 5:3.

Vrvolgens zien wij hierin de vervulling, niet alleen wanneer wij zien op de millioenen welke om het getuigenis van Christus zijn vermoord op schavot en brandstapel, en alzoo door lijden zijn ingegaan in de heerlijkheid, maar wij zien tevens in de geschiedenis, hoe door den strijd der geloovigen onder de banier van Christus, allereerst door de Apostelen en Leeraars, en ook van alle de geloovigen, door het woord der waarheid en het schild der rechtvaardigheid, tezamen met de gebeden, de kracht van Satan wordt verbroken, en hoe millioenen van zijne arme verleide slaven worden toegebracht tot Christus. Doch hunne overwinning is vrucht van Zijn bitteren strijd en heerlijke overwinning, bijzonder aan het kruis, waar Hij in onze natuur Zichzelven gaf tot een rantsoen voor zondaren. Hij verbrak de geheele macht van Satan's onrechtvaardig koninkrijk. En nu, opgestaan uit de dooden, is Hij nog steeds werkzaam; en hebbende ontvangen alle macht in hemel en op aarde, is Hij nog steeds bezig, Satan den kop te vermorzelen; doch in een mate en orde, overeenkomstig den wil van Hem, die alle dingen werkt naar den raad van Zijnen wil, Efeze 1:11.

(Slot volgt)

BENJ. CRAMER.

---

71. Goede, vrome werken maken nimmermeer een goed, vroom man; maar een goed, vroom man maakt goede vrome werken. Wederom: booze werken maken nimmermeer een boos man, maar een boos man maakt boozewerken.

IN MEMORIAM

Daar het den Heere van leven en dood behaagd heeft, uit den huiselijken kring weg te nemen, door den onverbiddelijken dood, van ons mede-kerkeraadslid, diaken C. K. Laning, hun innig geliefd dochtertje

ANNA,

besloot de kerkeraad der First Protesting Chr. Ref. Church te Kalamazoo, Mich., in zijne zitting van 27 April, om uiting te geven door dezen van zijn medegevoel en innige sympathie met deze voor hun zoo zware beproeving, en bidden hem en al de zijnen toe, dat de Heere hen bij den voortduur rijkelijk moge doen deelen in de vertroostingen des Heiligen Geestes, die alleen in staat is de geslagene wonden te heelen.

Besloten aanvrage ter plaatsing te doen aan de Redactie van "The Standard Bearer," alsmede een afschrift aan de familie ter hand te stellen, en opname in onze notulen.

Namens den kerkeraad voornoemd,

H. DANHOF, Pres.

C. LEMMERS, Clerk.